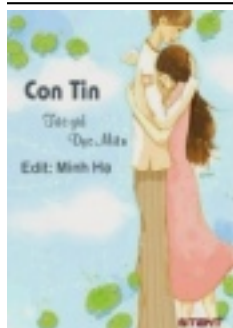

Con Tin

Contents

Con Tin	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32

Con Tin

Giới thiệu

Nguyễn Tiểu Kiều: “Khuất Dương à, vì sao anh lại thích em?” Khuất Dương: “Hồi nhỏ ông nội thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-tin>

1. Chương 1

Chương 1: Bắt sâu

Khuất Dương bắt gặp Nguyễn Tiểu Kiều vào lúc cô đang ngồi thẩn thờ trên cây cầu vượt, vắt vẻo đôi chân trắng ngần giữa khung cảnh sông, đung đưa qua lại, khiến lòng anh bỗng thoáng rung động. Sau lưng cô là một cái hòm to tướng, bên người còn buộc thêm 7, 8 đôi giày cao gót đỏ chót.

“Cô tên gì?”

Nguyễn Tiểu Kiều từ tốn quay lại, trời rất tối, khó nhìn rõ được dung mạo cô, song đôi mắt cô lại bừng sáng như thể hút lấy mọi nguồn sáng xung quanh, lấp lánh như châu như ngọc. Hơi thở của Khuất Dương phẳng phất như tan biến vào bóng đêm, biến người sau lưng anh cơ hồ chìm vào mênh mang, dưới bầu không rộng lớn này, anh nghe thấy tiếng lòng mình vang vọng, hẳn đây chính là thiên mệnh.

“Anh muốn đưa tôi về ư?” Nguyễn Tiểu Kiều chớp mắt, dường như cũng biết khởi nguồn một sự tình đều phải bắt đầu như vậy, song không ai hay biết lòng bàn tay cô đã rịn đầy mồ hôi.

Khuất Dương tự thấy bản thân mình điên rồi, anh nghe thấy mình đáp ứng rõ ràng, trong đêm tối này, đối diện với cô, anh không thể chối từ.

Nguyễn Tiểu Kiều đứng trước cửa bao lâu, Khuất Dương tay kéo cái hòm, đứng sau chờ bấy lâu. Khuất Dương biết cô đang chăm chú quan sát, ngấm ngấm căn nhà mình sắp vào ở, bởi vậy cũng không lên tiếng.

“Người có tiền thường thích màu sắc đơn điệu ư, tại sao khắp nhà toàn gam màu lạnh vậy?”

“Để tiện quét dọn ấy mà.”

“Chẳng lẽ anh không thể thuê người quét dọn sao?”

“Tuy rằng căn nhà có vẻ thiếu hơi người, nhưng những lúc tôi vắng mặt đều có người tới dọn dẹp.”

“Tại sao lại dẫn tôi về?”

Khuất Dương nhoẻn cười chấm dứt tiết mục “Mười vạn câu hỏi vì sao”, đưa Nguyễn Tiểu Kiều vào nhà, sắp xếp đồ đạc đầu ra đầu vào, đoạn quay người, bình thần vươn tay ra, nói: “Hoan nghênh tới ở, tôi là Khuất Dương.”

“Nguyễn Tiểu Kiều, gọi tôi Tiểu Kiều cũng được.” Tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp, trái ngược với cơ thể lạnh giá hiện giờ của cô, khiến cô vô thức muốn thân cận với anh hơn.

Căn nhà của Khuất Dương có thiết kế gọn gàng ngăn nắp, phòng ốc tách bạch rõ ràng, giống tính cách của anh – chín chắn, quyết đoán. Nguyễn Tiểu Kiều ở căn phòng bên trái tầng 2, Khuất Dương ở phòng đối diện. Chăn ga gối đệm đều mới tinh, còn thoảng hương phơi nắng, song Nguyễn Tiểu Kiều vẫn trở mình liên tục. Anh ta không hỏi cô vì sao lại ngồi trên cầu vồng, cũng không hỏi cô từ đâu tới, đối đãi với cô theo phong phạm đúng kiểu bậc trí thức mẫu mực, Nguyễn Tiểu Kiều một mặt thầm buồn bực vì sự hững hờ của anh, song mặt khác lại thở phào nhẹ nhõm, quần chặt chắn lặn qua lộn lại, trong đầu vẫn mường tượng tới khung cảnh sống chung sắp tới, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Bóng đêm dày đặc miên man, có bao người say giấc trong đêm thì cũng có bấy nhiêu người trần trọc, anh cầm ly rượu pha lê chân cao đứng trước cửa sổ, nở nụ cười dịu dàng, thầm thì: “Cheers, my lady.”

Cạn chén rượu nồng dưới trăng, tôi chờ mong người đã lâu.

Sáng sớm Nguyễn Tiểu Kiều bị hương thơm nức mũi đánh thức, vừa bước tới đầu cầu thang đã thấy Khuất Dương đeo tạp dề ca-rô, tay bê một chiếc mâm nhỏ từ phòng bếp ra: “Rửa mặt đi rồi tới ăn sáng. Công ty còn có việc, tôi phải đi trước, không ăn cùng em được.”

Nguyễn Tiểu Kiều mơ màng gật đầu, lại mơ màng tới buồng vệ sinh rửa ráy. Nhất thời trong đầu bỗng sụp đổ hình tượng vốn có về đàn ông: một chàng trai ngồi ngồi như vậy mà cũng bị nhuốm bụi trần sao, có điều tạp dề vốn không phải trang phục đẹp để gì, vậy mà khoác lên người anh ta sao lại trông gợi cảm thế nhỉ. Nguyễn Tiểu Kiều chẳng hề hay biết, nếu không phải vì cô thì làm gì có ai may mắn được thiếu gia nhà họ Khuất đích thân nấu nướng cho chứ.

Làm người thì phải biết điều, nếu Khuất thiếu gia đã nấu ăn cho cô, vậy cô cũng nên làm gì đó báo đáp chứ nhỉ, nghĩ vậy, ăn sáng xong xuôi, Nguyễn Tiểu Kiều bèn một tay cầm khăn, một tay cầm giẻ, hứng chí bừa bừa xông thẳng vào phòng ngủ của Khuất Dương.

Khuất Dương vốn là người không thích mang việc về nhà, cho nên nhà anh không hề có phòng làm việc, Nguyễn Tiểu Kiều mở cửa phòng ra thì nhìn thấy cảnh tượng thế này: nền nhà lát gạch men trắng đen xen kẽ, sát cạnh cửa là tủ rượu bằng gỗ cao nửa người, cả bức tường đối diện bị khoét sâu vào thành hình vòng

cung, chia thành từng ngăn đựng sách, bên cạnh đó là một chiếc giường đôi lớn; cửa sổ trong phòng là loại cửa sổ sát trần*, đứng ở cửa cũng có thể ngắm trọn quang cảnh bên ngoài, ngay cả trần nhà cũng được ốp gạch đen trắng.

Ngây ngẩn ngắm nhìn bức tường sách hồi lâu, Nguyễn Tiểu Kiều bất chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Cô cần nhẹ môi, quyết định mang chiếc thang từ tầng trệt lên rồi bắt đầu công cuộc đèn ơn đáp nghĩa dự tính phải mất toi cả ngày dài này.

Công ty AIR ở thành phố S thuộc dạng thành đạt, tầm cỡ có tiếng, Tổng Giám đốc công ty – Khuất Dương vốn là Hoa kiều về nước, chuyện rằng lão thượng tướng nhà họ Khuất, ngài Khuất Trung, sở hữu sự nghiệp quan trường lẫy lừng hiển hách, song con trai ngài, ông Khuất Du Trữ lại không hề hứng thú với nghiệp nhà binh, sau khi tốt nghiệp Đại học kiến trúc Colombia thì tự mình lập nghiệp, một tay dựng nên công ty AIR trên đất Mỹ, không lâu sau đó còn tự ý kết hôn với tiểu thư Ân Ly nhà họ Ân, chuyện này khiến quý ngài họ Khuất vô cùng không vừa lòng, cha con chiến tranh lạnh bao năm, đến tận lúc Khuất Dương được sinh ra, ngài Khuất mới đành phải chấp nhận hiện thực. Là cháu đích tôn nhà họ Khuất, Khuất Dương càng hậu sinh khả úy, sau khi tốt nghiệp tiến sỹ ngành kiến trúc Đại học Harvard thì gia nhập công ty AIR, phụ giúp cha quản lý. Mấy năm trước, do Khuất phụ nhân nhớ nhung quê nhà, Khuất Du Trữ cũng mong nhân dịp này xóa bỏ hoàn toàn hiềm khích với cha, thêm vào đó con trai ông từ nhỏ được dạy dỗ theo kiểu truyền thống, không hề xa lạ với quê nhà, nên ông mới yên tâm để con trai di dời công ty về nước.

Là trợ lý của Khuất Dương, Phỉ Nhiên rõ hơn ai hết, hôm nay sếp nhà mình tâm tình vô cùng tốt, ngay cả dáng đi cũng toát vẻ thư thái hơn thường lệ. Chẳng lẽ đã giành được miếng đất khu trung tâm rồi ư? Dương nhiên, đã giữ vị trí trợ lý sát sườn này, Phỉ Nhiên tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch tới độ xông lên vặn hỏi sếp sòng, bởi vậy cậu đành phải khéo léo vòng vo chia sẻ niềm vui với sếp: “Sếp à, hôm nay tiết trời đẹp quá.”

Khuất Dương ngắm cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, sức nhớ lại đôi mắt sáng lấp lánh chứa muôn vàn ánh sao, miệng liền nở nụ cười ngây ngô hiếm thấy: “Đúng vậy.”

Song chỉ trong chớp mắt, anh lập tức khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm thông thường.

“Dự án bên khu trung tâm thế nào rồi?”

“Chưa có quyết định cuối cùng, nhà họ Lãnh đưa ra mức giá tương đồng với chúng ta, hơn nữa chẳng biết bọn họ làm thế nào mà mới được Shaks làm nhóm trưởng dự án lần này.”

“Anh Trương bên Cục bảo thế nào?”

“Bảo rằng dự án lần này rất quan trọng, tổ chuyên gia còn được điều tới, e rằng... không giúp được gì nhiều.”

“Cậu đi gọi nhóm Triệu Lục và Bả Kính tới đây, dự án này chúng ta nhất định phải giành được.”

“Em biết rồi, thưa sếp”.

“Không còn chuyện gì nữa, cậu đi làm việc đi.”

“Vâng.”

Shaks là kiến trúc sư mới nổi trong giới, anh ta vốn là học trò của thiên tài kiến trúc Bồ Đào Nha Cairé, anh ta nổi tiếng bởi phong cách thiết kế mới mẻ và sự độc đáo trong cách sử dụng màu sắc, ra mắt công chúng lần đầu với tác phẩm “Giấc mộng trong nôi” đã đoạt ngay Giải thưởng kiến trúc danh giá Gold Nugget và giải Pritzker, kể từ đó tiếng tăm vang dội.

Khuất Dương và anh ta vốn cùng học một trường Đại học, quan điểm và phong cách cực kỳ khác biệt, thiết kế của Khuất Dương thường hướng tới sự đơn giản gọn gàng, thoải mái phóng khoáng, giáo sư Marks năm đó từng nhận xét nếu Shaks là lửa, thì MR. Q là băng, tác phẩm thiết kế của hai người họ luôn thu hút sự chú ý ngang ngửa nhau. Tục ngữ có câu “Cùng nghề vốn ghét nhau”, thoát đầu Shaks quả thực rất ngứa mắt với thẳng thớm da vàng tóc đen này, bởi vì Khuất Dương luôn giành được các giải thưởng của trường

học, vượt lên trước anh ta, khiến Shaks bản tính tự cao tự đại thường tỏ ra không phục. Sau đó hai người họ bị thầy Marks xếp vào cùng một nhóm để so tài đối kháng với trường Đại học Colombia, Shaks bắt đầu tán thưởng phong cách thiết kế của Khuất Dương, qua lần hợp tác chung, nhận thấy sự nghiêm túc và trách nhiệm của chàng trai trẻ phương Đông, Shaks dần nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa, chủ động hóa thù thành bạn, còn Khuất Dương cũng cảm thấy Shaks tài ba khác người, dân học kiến trúc sợ nhất là bị ràng buộc vào một kiểu mẫu khuôn sáo nhất định, đối với Khuất Dương, Shaks thật sự là người khiến anh mở mang khả năng, anh hùng thường mến tài nhau, hai người họ nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Cũng chính qua lần so tài đó, Shaks bắt ngờ lọt vào mắt xanh của thiên tài Cairé, trở thành học trò của ông, anh ta bèn bỏ ý định học lên cao, theo Cairé du ngoạn học hỏi vòng quanh thế giới, ban đầu Shaks vẫn còn nhiệt tình gửi bưu thiếp qua lại với Khuất Dương, song trước khi Khuất Dương về nước, hai người đã mất liên lạc. Hai năm trước Shaks đột nhiên vang danh trở lại, Khuất Dương mới biết anh ta đã chính thức vào nghề.

Thế nhưng, tại sao anh ta lại đến thành phố S? Chắc hẳn không phải anh ta học hành thành tài rồi muốn xông tới phân cao thấp với anh đấy chứ? Nhưng chưa nói tới việc anh ta không biết anh đang ở thành phố S, với trình độ tiếng Trung của anh ta, hẳn nhiên cũng chẳng thể biết được MR.Q thực chất chính là Khuất Dương, lần này anh ta xuất hiện với mục đích gì chứ? Anh ta lại còn phụ trách dự án của nhà họ Lãnh nữa, Khuất Dương bất giác cau mày, tên Shaks này quả nhiên giỏi nhất là gây rối!

2. Chương 2

Chương 2: Bắt sâu (2)

Nguyễn Tiểu Kiều vất vả thu dọn xong cả căn nhà, bên ngoài hoàng hôn dần dà buông xuống. Khuất Dương thả bước trong ánh tà dương, vừa nghĩ tới việc mở cửa ra sẽ trông thấy ngay gương mặt mình nhưng nhớ cả ngày trời, lòng bỗng dậy nổi xao xuyến vô ngần, chân cũng bất giác rảo bước nhanh hơn.

Nhưng tiếc thay, chờ đón anh không phải lời hỏi han ân cần niềm nở, mà lại là một căn nhà vắng vẻ lạnh yên. Trên chiếc sofa rộng rãi mềm mại, Nguyễn Tiểu Kiều đang say giấc nồng. Nhìn nền nhà bóng loáng như sắp nền, rồi lại nom về mặt ngây ngô mơ màng của Nguyễn Tiểu Kiều, Khuất Dương bỗng thấy dở khóc dở cười, đoạn thay giày bước vào nhà.

Dòng sông Charles lững lờ trôi, tựa như tấm nhung tơ màu lam, khiến cô khó nén cơn thích thú thò tay chạm xuống, chạm tới rồi lại càng muốn được thả mình đắm trong sự mềm mại ấy. Xung quanh không một bóng người, tĩnh lặng tới độ chỉ nghe thấy tiếng nước chảy lọt vào tai, ngọn đèn trên cầu dần tắt, trụ cầu trông giống cái bình đựng tiêu, được đèn đường hắt nguồn sáng ấm áp lên, càng toát vẻ nhỏ nhắn xinh xắn lạ thường. Không gian tràn ngập hơi nước ẩm ướt, dưới nắng chiều vàng ruộm, chàng trai trong mộng từ tốn bước tới giữa cảnh trời ngược sáng. Nguyễn Tiểu Kiều chìm trong giọng nói ôn hòa êm ái, cơ thể mệt mỏi dần buông lỏng bớt, nhẹ nhàng đong đưa xuôi theo dòng nước, tưởng chừng như ngoài tiếng nước chảy còn có cả tiếng thầm thì khe khẽ...

*Sông Charles là con sông chảy qua thành phố Boston. Đại học Brandeis, Đại học Harvard, Đại học Boston và Viện Công nghệ Massachusetts đều nằm dọc theo sông Charles.

“Tiểu Kiều, dậy đi.” Đương lúc nửa mơ nửa tỉnh, Nguyễn Tiểu Kiều láng máng cảm thấy có người đang đẩy cô.

“Tiểu Kiều, dậy đi nào, dậy ăn cơm.” Khuất Dương nghiêng người đẩy nhẹ cô gái vẫn mơ màng giữa cảnh chiều hôm, cô gái trẻ mở bừng đôi mắt mông lung, tựa như một cô công chúa vừa mới tỉnh giấc trong các câu chuyện cổ tích xưa.

Vừa gầy cơm, đầu óc cô vừa không ngừng nhắc nhở rằng đáng về ngốc nghếch lúc ngủ của mình đã bị anh bắt gặp, Nguyễn Tiểu Kiều không khỏi càng lúc càng cúi thấp tới nỗi muốn vùi đầu luôn vào bát cơm.

Khuất Dương nhìn cảnh ấy thì cười khẽ, song anh không cất lời, chỉ muốn tận hưởng bầu không khí dễ chịu này. Tiểu Kiều của anh ơi, sao em có thể ngây ngô tới mức đáng yêu như vậy?

“Tại sao anh không hỏi em bất cứ chuyện gì thế? Tùy tiện đưa người lạ về nhà, anh không sợ em là người xấu sao?”

Bị Tiểu Kiều căn vặn, Khuất Dương nhanh chóng phát hiện ra rằng cô đang buồn bực bởi anh không thèm hỏi tới lai lịch của cô.

“Ừm, vậy bây giờ hỏi cũng chưa muộn mà, tại sao em lại tay xách nách mang ngồi vắt vẻo giữa cầu vượt như thế?”

“Gia đình phản đối em tự mình ra ngoài tìm việc làm, cha và chị gái vô cùng cố chấp, em thuyết phục mãi mà không ăn thua. Chỉ đơn giản là theo đuổi công việc mình yêu thích, chẳng hiểu sao bọn họ không cho phép nữa. Em bèn bỏ nhà ra đi, nhưng bọn họ khóa hết tất cả thẻ tín dụng của em lại, em lâm vào bước đường cùng rồi, đang bị chuẩn bị đầu hàng trở về thì gặp được anh.”

“Đến lúc em thật sự có khả năng tự mình theo đuổi hoài bão, dù bọn họ có phản đối hay không cũng không quan trọng.” Hiểu được tâm tình kích động của cô, Khuất Dương cân nhắc rồi bày tỏ quan điểm: “Còn hiện giờ, em cứ coi như đang hy sinh vì mơ ước vậy.”

“Nhưng bây giờ ngay cả cơm ăn cũng là đồ của anh...” Tiểu Kiều chán nản đáp.

“Nếu em không ngại, chỗ anh đang trống vị trí thư ký, công việc tuy không phức tạp lắm, nhưng cũng khá rắc rối. Tiền lương và chế độ đãi ngộ của công ty AIR cũng không hề tệ. Tất nhiên, nếu em phạm sai lầm vẫn bị xử phạt theo quy định như thường lệ. Em có muốn thử xem sao không?” Từng bước dẫn dắt, sắp Khuất bắt đầu tung cánh ô-liu dụ dỗ.

Nguyễn Tiểu Kiều kinh ngạc, sự tình sao lại có thể thuận lợi đến thế nhỉ?

Công ty AIR hỗn loạn nhốn nháo cả ngày trời, Phỉ Nhiên vừa bước từ phòng làm việc của Tổng Giám đốc ra liền bị một đám đồng nghiệp đứng đợi sẵn ở phòng nghỉ túm lại tra hỏi.

“Trợ lý Phỉ, thư ký mới của sếp lai lịch thế nào vậy? Rõ ràng dạo gần đây công ty đâu có tuyển thêm người?”

“Trông trẻ quá, mặt mũi trắng trẻo non nớt tới độ có thể vắt ra nước ấy, chắc không phải đã sa vào lưới của sếp sông đây chứ?”

“Đúng vậy, tôi làm việc tại AIR bao năm rồi mà có thấy sếp sử dụng nữ thư ký bao giờ đâu! Chẳng biết tiên nữ này từ đâu tới nhỉ?”

“Ôi chao, trợ lý Phỉ à, cẩn thận không khéo sếp lại ‘Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc’* đây, vị trí của cậu coi bộ không còn vững chắc nữa rồi.”

*Câu thơ trích trong bài “Giai nhân” của Đỗ Phủ.

Phỉ Nhiên á khẩu, lần đầu tiên cảm thấy năng lực tám chuyện của cánh đàn ông cũng không hề thua kém hội chị em phụ nữ!!! Giữa trăm ngàn câu hỏi cật vấn, Phỉ Nhiên nhanh chóng ôm trái tim mỏng manh yếu đuối, cụp đuôi chạy mất.

Sếp à, lần sau trước khi gây chuyện phiền phức thì nên đánh tiếng trước cho nô tài với, không phải quân ta nản lòng thoái chí, mà do quân địch quá đổi hung tàn!

Bàn làm việc của Nguyễn Tiểu Kiều cách Khuất Dương đúng một tấm cửa kính, anh chỉ cần nghiêng cổ là có thể thấy ngay mái đầu đang cúi gằm sau bàn máy tính của cô. Còn đối với Nguyễn Tiểu Kiều mà nói, ngồi đây cô luôn thấy hơi , cảm giác như bản thân đang bày ra tư thái dựa hơi sếp vậy.

Mãi mới tới giờ tan sở, đám nhân viên không sợ chết còn dám hô hào mở tiệc chào đón nhân viên mới.

Một nhà tư bản thông minh sẽ không thẳng thừng từ chối khiến nhân viên cụt hứng, bọn họ trái lại ưa dùng cách lợi dụng lòng hăng hái của nhân viên để sau đó tiện đà bóc lột giá trị tới mức cao nhất! Cho nên dù thế giới riêng của hai người bị xâm phạm kể cả khi đã hết giờ làm, Khuất Dương vẫn phải gặt đầu đồng ý với hoạt động vui chơi giải trí khiến anh bực tới nghiến răng ken két này, lại còn phải hứa hẹn sẽ thanh toán hết chi phí nữa.

Đám nhân viên reo hò hưởng ứng, chỉ thiếu điều quỳ xuống hô to: “Sếp vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”, nói rồi ai nấy đều thích thú bàn tán địa điểm tụ tập.

Phải Nhiên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi đầu đứng im bên cạnh, không lên tiếng phụ họa cũng không mở lời phản đối, cậu trông sếp nhà mình thoát nhìn ôn hòa nhưng gương mặt từ lâu đã toát vẻ khó chịu thì trong lòng thầm than vãn – đám người ngu xuẩn này, cứ chờ xem cuối quý sẽ phải liều mạng hoàn thành tiến độ dự án thế nào đi!

Bao năm sống đời du học sinh, tuy chưa tới mức ngày ngày ca múa hoan lạc, nhưng với kinh nghiệm tham gia vô số buổi tiệc lớn nhỏ, Nguyễn Tiểu Kiều chẳng hề thấy gượng gạo chút nào, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ hết cỡ, tính cách hoạt bát vui tươi của cô dễ dàng hòa hợp vào đại gia đình AIR này.

Ăn uống no nê xong, nhóm nhân viên tiếp tục hò nhau đi hát, Triệu Lục đứng trên bục dương gào thét “Em thật độc ác, thật độc ác, thật độc ác ác ác ác...” thì điện thoại của Nguyễn Tiểu Kiều bỗng đổ chuông, nên cô bèn ra ngoài nghe máy.

Trên màn hình hiển thị dãy số xa lạ, lát sau giọng nói đầm ấm của Khuất Dương vang lên: “Bao giờ em về?”

“Chắc là sắp rồi, mấy cô bé thực tập phòng Khách hàng đang giục về đây.”

“Anh tới đón em nhé?”

“Cũng được, bọn em đang ở Cẩm Sát đường Tân Giang, phòng 3016.”

“Anh tới sẽ gọi cho em”

“Vâng.”

Nguyễn Tiểu Kiều chưa vội trở vào ngay, cô cầm điện thoại, mắt chột ánh về mơ màng... Sao lại giống cô vợ mới cưới báo cáo hành tung cho chồng thế nhỉ? Anh mà tới đón cô, chẳng biết mọi người sẽ lại phỏng đoán quan hệ giữa hai người họ ra sao nữa? Có điều, đối với cô mà nói, sự tình tiến triển như vậy cũng không hề tệ.

Cầm chắc điện thoại, Nguyễn Tiểu Kiều xoay gót định trở vào, song bất ngờ trông thấy một người đàn ông ngoại quốc cao lớn được cả nhóm người vây quanh bước tới.

Lòng thầm kêu khổ, cô lia mắt tìm kiếm chỗ trốn, nhưng anh ta đã phát hiện ra cô, tức thì bước tới cản đường.

“Nguyễn à?” Shaks hào hứng thốt, “Ồ, khéo quá, đúng là em rồi! Thành phố S này thật hợp với anh quá.”

Nguyễn Tiểu Kiều bất đắc dĩ gượng cười ha ha lấy lệ rồi đáp: “Hi, Shaks, xin chào.”

“Anh thật không ngờ lại gặp được em ở đây, sắp tới rảnh lúc nào? Đi ăn với anh nhé? À, trước hết cho anh số cái đã.”

Khuất Dương vừa tới nơi thì trông thấy cảnh Tiểu Kiều chìm vào trong cái bóng cao lớn của Shaks bên cạnh, Tiểu Kiều của anh ngưng ngừng bấm điện thoại, hai người bọn họ chụm đầu một chỗ trông giống hệt một đôi tình nhân thắm thiết.

Anh bất giác bực bội, kìm nén tâm tình, bước nhanh tới trước.

“Tiểu Kiều.” Anh gọi cô.

Nguyễn Tiểu Kiều tức thì như được đại xá, vội coi Khuất Dương thành cọng rơm cứu mạng, lia mắt liên tục bắn tín hiệu cầu cứu. Khuất Dương ngầm hiểu ý, cơn giận vừa chớm bay sạch, anh mỉm cười khoác vai cô, vươn tay với chàng trai tóc vàng bên cạnh: “Shaks, đã lâu không gặp.”

Trương Á Linh từng viết: Giữa ngàn vạn người, những người bạn muốn gặp đã gặp bạn, giữa ngàn vạn năm, giữa đồng hoang mênh mông của thời gian, không sớm một bước, không muộn một bước, vừa khéo đi tới, cũng không có lời nào khác để nói, chỉ khe khẽ hỏi một tiếng: ‘Ồ, em cũng ở đây ư?’.

Mặc dù Shaks không giỏi tiếng Trung, nhưng đoạn văn đó đã lý giải rõ nhất tâm trạng hiện giờ của anh ta, anh ta mới may mắn làm sao mà ngẫu nhiên hội ngộ cả hai người bạn tốt thế này chứ? Thành phố S quả nhiên là chốn thần kỳ!

“Q, cậu về nước rồi à.” Shaks niềm nở chào vai cả Khuất Dương lẫn Nguyễn Tiểu Kiều, hào hứng nói: “Tớ cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa.”

“Ừ, tớ về nước rồi nên mới không nhận tiếp bưu thiếp của cậu được, còn cậu thì sao, sao lại tới thành phố S?”

“Ôi chào, tớ gặp được Mâu Tư, đuổi theo cô ấy tới tận đây, tuy hiện giờ cô ấy vẫn chưa xiêu lòng, nhưng tớ tin nhất định sẽ khiến cô ấy phải thốt nên lời yêu!” Nhắc tới nữ thần trong lòng, Shaks bắt đầu có chiều hướng thao thao bất tuyệt, đang định tiếp tục thì bỗng nhìn thấy đôi tay Khuất Dương khoác lên vai Nguyễn Tiểu Kiều, anh ta bèn hỏi: “Ồ, hai người quen nhau à?”

“Chuyện này kể ra dài lắm, lần sau gặp rồi nói sau.” Khuất Dương vừa nói vừa đưa danh thiếp cho Shaks: “Giờ tụi mình có việc phải đi trước, hàn huyên sau nhé.” Dứt lời liền gạt đầu qua với những người bên cạnh, rồi vô cùng tự nhiên nắm tay Tiểu Kiều bước về phòng.

Trông sếp nhà mình cầm tay thân thiết với cô thư ký mới trước cửa phòng, mọi người ăn ý tự khắc im lặng vài giây, rồi đột nhiên xôn xao tiếng bàn tán than thở.

“Sếp chả chờa cho anh em một con đường sống gì cả!”

“Công ty ta vốn lắm sư ít thịt, mãi mới có một cô thì lại là hoa đã có chủ, anh em biết sống sao đây!”

“Sếp ác quá, chẳng chờa cho anh em cơ hội nào hết!”

Mấy cô bé thực tập phòng Khách hàng thấy thế, vừa che miệng cười trộm, vừa khẽ kháng chuẩn trước, lúc đi qua bên cạnh còn nhìn bọn họ với ánh mắt đầy ám chỉ, Nguyễn Tiểu Kiều xấu hổ, dợm muốn rút tay ra nhưng lại bị anh nắm lại thật chặt, cô ngẩng đầu ngược nhìn đôi mắt lấp lánh ý cười của anh, trong đầu âm vang như tiếng núi lửa phun trào, gương mặt hồng hào tức khắc nóng bừng, đỏ như gấc chín.

Trên đường về nhà, cô âm thầm ngắm nhìn anh, anh chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhoẻn cười suốt, thấy vậy cô cũng trầm mặc theo.

Trước mặt mọi người, anh không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ một mực trưng điệu cười như vậy, rốt cuộc anh có ý gì? Trong lòng cô liên tục suy đoán, quan hệ giữa bọn họ tóm lại là thế nào? Trên mức tình bạn, nhưng chưa tới tình yêu? Hay là... Tuy chưa tới tình yêu, nhưng rất dễ dàng tiến thêm một bước?

Trong xe vang vọng giọng hát đều đều của cô ca sỹ ngoại quốc, khiến người nghe dần dần gà gật, Nguyễn Tiểu Kiều âm thầm nhận xét: cảm anh ta mới đẹp làm sao!”

3. Chương 3

Chương 3

Khác với AIR, Lãnh thị là công ty có mặt từ lâu ở thành phố S, lực lượng nhân viên và thanh danh lớn mạnh vượt xa công ty của Khuất Dương.

Tổng Giám đốc hiện tại của Lãnh thị là Lãnh Tri Niên, đồng thời cũng là con trai duy nhất của nhà họ Lãnh. Nếu gặp gỡ lần đầu, người khác thường hay bị đánh lừa bởi diện mạo khôi ngô tuấn tú của anh ta, nhưng chỉ cần tiếp xúc qua thì sẽ thấy rõ tính cách thực sự của Lãnh Tri Niên – mưu mô, độc đoán.

Anh ta một tay quản lý công ty từ khi còn niên thiếu, nổi tiếng vì tác phong xử lý công việc cương quyết cứng rắn, độc đoán vô tình. Lãnh thị nhờ có anh ta mà nhanh chóng vươn mình từ vị thế một công ty gia đình thành tập đoàn thế lực cả một vùng, nhìn vào sự lột xác ngoạn mục của Lãnh thị, không khó nhìn ra Lãnh Tri Niên là người thủ đoạn thế nào.

Ngoài Lãnh Tri Niên, nhà họ Lãnh còn có hai vị tiểu thư khác. Cô con gái lớn – Lãnh Tri Ngôn kế thừa nét đẹp từ mẹ, xinh đẹp nhưng không kém phần đoan trang, được mệnh danh “Đệ nhất mỹ nhân” trong giới

quyền quý thành phố S, song tính tình cô lại vô cùng lạnh lùng, khiến bao cậu ấm trong thành phố phải gờ tay chịu thất bại, đến giờ vẫn chưa lập gia đình. Cô con gái thứ hai – Lãnh Tri Ngừ nghe đồn là một cô gái bướng bỉnh tới mức khiến người khác nghe danh đã thấy nhức hết cả đầu. Ông bà Lãnh bất lực không quản nổi cô, ngay cả Lãnh Tri Niên độc đoán cũng thường xuyên hết cách, cực chẳng đã bọn họ đành phải sớm đưa cô đi du học, cũng may cô khá hợp với môi trường nước ngoài nên rất ít khi về nước, bởi vậy mọi người cơ hồ chẳng ai còn nhớ tới việc nhà họ Lãnh vốn có hai cô con gái.

Thành phố S dự kiến xây dựng tòa thị chính mới ở mảnh đất trung tâm, nơi có phong thủy địa lý vô cùng tốt, hòng biến nó trở thành công trình kiến trúc tiêu biểu của thành phố, bởi vậy chính quyền quyết định công khai mở thầu để chọn ra nhà đầu tư thích hợp nhất. Hiện giờ Lãnh thị và công ty AIR giữ thế giằng co lẫn nhau, đều nhìn chằm chằm vào mảnh đất đó. Lãnh thị đương nhiên vì mục đích đạt được danh lợi song song, còn Khuất Dương thì mong trúng thầu để công ty AIR vang danh nội địa, hưởng hồ... Dự án này thực sự vô cùng quan trọng với anh.

Có điều người tên Lãnh Tri Niên này... Thật đúng là khó giải quyết.

“Q, có đang nghe tớ nói không vậy?”

Dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, Khuất Dương mới nhận thấy Shaks đang cau có mặt mày, anh bèn tự nhiên lái câu chuyện sang hướng khác: “Shaks à, trông cảnh tượng ngày hôm qua, hình như cậu quen biết với Tiểu Kiều từ trước rồi à?”

“Tiểu Kiều? Cậu đang nói tới Nguyễn à? Ồ, cậu biết không? Nguyễn quả thực là ngôi sao may mắn của tớ đấy! Trên đường đuổi theo Mâu Tư tới Trung Quốc, lúc xuất cảnh tớ mới phát hiện ra quên đem theo hộ chiếu, suýt chút nữa thì gay to rồi! May mà đúng lúc đó gặp được Nguyễn tình quái, chẳng hiểu cô ấy làm cách nào mà biến ra được một tấm hộ chiếu mới tinh, cứ như ảo thuật ấy. Cũng may có cô ấy, bằng không tớ sẽ mất dấu Mâu Tư rồi!” Với tính cách vốn khoa trương cường điệu của Shaks, rõ ràng anh ta coi Nguyễn Tiểu Kiều như thể vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống vậy. Còn đối với Nguyễn Tiểu Kiều, lúc Shaks rời rít cảm tạ như thể đó là ơn cứu mạng, cô chỉ hận không thể cầu trời giáng sấm sét xuống khiến hán ta biến mất ngay lập tức.

Mặc dù Shaks kể lể không rõ ràng lắm, song Khuất Dương nghe qua cũng có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó. Shaks vốn đang hưng phấn thao thao bất tuyệt, bỗng thấy cậu bạn thân trầm mặc thì lập tức phát hiện ra lại bị tên này đánh trống lảng, anh ta bèn dừng lại. Anh ta tức giận lườm Khuất Dương: “Q, cậu giáo hoạt thật đấy, ban nãy rõ ràng là tớ đang hỏi chuyện cậu, sao bỗng dưng lại đổi thành cậu tra hỏi quan hệ của bọn tớ hả! Nói mau, cậu và Nguyễn quen biết như thế nào?”

“Nghe thì có vẻ khó tin, nhưng quả thực tớ ngẫu nhiên gặp được cô ấy.” Nhớ lại đôi chân trắng ngần của cô, đôi mắt Khuất Dương chợt ánh vẻ dịu dàng.

“Nhặt được ư?” Shaks kinh ngạc thiếu điều nhảy dựng lên.

“Đúng vậy. Tớ nhặt được đấy.” Dứt lời, Khuất Dương ngả người ra sau ghế, chẳng thèm để ý tới Shaks đang mắt chữ A mồm chữ O, thoải mái xoay người, chuyển đề tài: “Cậu không muốn giải thích lý do vì sao nhận dự án của Lãnh thị cho tớ sao?”

“NO, NO, NO, tớ nào phải người phụ trách dự án đó, tớ chỉ nhận lời giúp anh trai của Ngón khâu thiết kế thôi, còn những chuyện khác tớ không can dự vào.” Shaks vừa nghe vậy liền liên tục lắc đầu xua tay.

“Thế hả? Nếu vậy thì Mâu Tư của cậu chính là Lãnh Tri Ngón ư?”

“Q, lẽ nào đến Ngón cậu cũng biết?”

“Thay vì nói là biết...” Khuất Dương nhướn mày, “Shaks, chắc cậu còn chưa biết tên tiếng Trung của tớ, mẹ tớ vốn rất thích ánh nắng, nên đặt tên tớ là Khuất Dương.”

Nhìn cậu bạn há hốc mồm tới nỗi thấy rõ cả quả táo bên trong, Khuất Dương thỏa mãn, thư thả nhấp ngụm cà phê. Giữa khung cảnh trời trong nắng ấm, vừa thưởng thức cà phê vừa thông thả hàn huyên với bạn cũ có vẻ cũng không tệ.

Buổi tối, ông trùm giới tài chính thành phố S Lộ Kiều đãi tiệc, Nguyễn Tiểu Kiều khẳng khái không chịu đi, Khuất Dương buộc lòng phải một mình tham dự.

Người Anh quốc cho rằng chọn âu phục nên chú trọng vào sự vừa vặn, thể hiện sự thoải mái tự tại. Lãnh Tri Niên cầm ly rượu, tựa vào một góc, dán mắt vào chàng trai mặc lễ phục trang trọng, mày kiếm nhướn cao, từ tốn nhấp hết ly rượu. Khách khứa đứng quanh anh ta bất chợt thấy lạnh toát cả người, ai nấy đều nghĩ điều hòa nhà họ Lộ dường như để nhiệt độ quá thấp thì phải.

“Tổng Giám đốc Khuất”. Cuộc trò chuyện bất chợt bị xen ngang, Khuất Dương nghiêng mặt nhìn sang kẻ ngắt lời, Lãnh Tri Niên làm động tác nâng chén mời: “Lãnh thị, Lãnh Tri Niên”.

Lộ Kiều phải vai ông bạn Lãnh Tri Niên, đoạn quay đầu nhìn Khuất Dương đầy ý vị, sau đó chuyển sang bắt chuyện với người khác.

“Tổng Giám đốc Khuất đi một mình à?”

Lãnh Tri Niên đột nhiên chủ động bắt chuyện khiến Khuất Dương quả thực hơi bất ngờ. Anh vốn không hiểu rõ con người Lãnh Tri Niên, tuy từng nghe qua bao lời đồn đãi về anh ta, nhưng hiện giờ giáp mặt, Khuất Dương mới cảm nhận được sự nguy hiểm tiềm tàng từ anh ta. Giống như thể bản thân anh đang là con mồi của một con rắn nấu mình trong bóng tối vậy, cảm giác lạnh lẽo ảm thấp này khiến anh bất chợt rung mình, có điều anh phục hồi lại tâm trạng bình tĩnh rất nhanh.

Khuất Dương đại khái là người ôn hòa nhã nhặn, nổi danh xử sự khiêm tốn, đối đãi tử tế với người khác, ít khi cáu giận, nếu chỉ so thanh danh cá nhân thì Khuất Dương có vẻ hơn hẳn Lãnh Tri Niên. Cũng bởi tính cách đó mà Phỉ Nhiên đã phải nhận xét về anh thế này: “Dùng vẻ ôn hòa bề ngoài để che lấp bản tính tư bản khát máu bên trong. Người khác thoát đầu tưởng anh hành xử dễ dãi, nhưng không biết anh thực chất là tên thợ săn vô cùng nhẫn nại bên lòng, anh chậm rãi vờn mồi, thông thả hạ thủ, làm tiêu tan hết ý chí phản kháng của đối phương, khiến họ phải cam tâm thần phục.” Bởi thế cho nên tuy Lãnh Tri Niên khiến anh khá khó chịu, song còn chưa tới mức khiến anh không thể ứng phó nổi.

Chưa rõ ý đồ của đối phương, Khuất Dương bèn tiếp lời: “Tổng Giám đốc Lãnh chắc không tới một mình đâu nhỉ?”

Lãnh Tri Niên cười nhạt, nheo đôi mắt đào hoa, mời mọc: “Uống một ly chứ?”

“Được thôi.”

Làm đối thủ trên thương trường, dù sao cũng phải ngang tài ngang sức thì mới thú vị.

Trên đời này có một số thứ trời sinh đã định sẵn chỉ dành cho đàn ông.

Trong tác phẩm “Thâm Hầu”*, nữ tác gia Trương Hân từng viết: “Trong những thứ có thể làm biến đổi đàn ông, rượu là lợi hại nhất, kể đến là đàn bà, rồi tới quyền lực, sau cùng mới là chân lý.” Dưới chén rượu nồng, bản tính của hai người đàn ông, một hiếu chiến, một khát máu mới hiện diện rõ nhất.

*Thâm là sâu, hầu là yết hầu, cổ họng.

Ly rượu trên bàn dần chất đọng thành ngọn, kết hợp với hai người ngồi bên cạnh, tự dưng trở thành một vòng tròn chẳng ai dám bén mảng lại gần. Lộ Kiều thâm nghĩ, cảnh tượng giữa hai người họ thay vì dùng cụm từ “giương cung bạt kiếm” để miêu tả, thì “đồng sàng dị mộng”* có vẻ càng chuẩn xác hơn. Đang định tránh xa bọn họ, bỗng nhiên một bóng đen thình lình nhảy xổ ra khiến anh ta hoảng sợ giật nảy người.

*Đồng sàng dị mộng có nghĩa là tuy hai người cùng làm một chuyện gì đó nhưng trong đầu lại có toan tính khác.

Nhìn kỹ mái tóc vàng rực cho tới đôi mắt xanh dương của người đó, Lộ Kiều bất chợt cảm thấy khoái chí. Đúng là cái người đường quang thì không đi, tự dưng lại đâm đầu vào bụi rậm!

Shaks vốn đuổi theo Lãnh Tri Niên nên mới chạy tới chỗ này, nhưng vừa bước qua cửa đã bị cô nàng bỏ rơi mất. Buổi tiệc này anh ta lại chẳng quen biết một ai, đương lúc cấp bách như kiến bò chảo lửa thì nhắc

thấy Lãnh Tri Niên ngồi trong góc phòng, Shaks bèn như thể trông thấy trời quang mây tạnh, vội vã bước tới.

“Anh, trông thấy anh thật may quá! Em mất dấu Tri Ngôn rồi, anh có nhìn thấy cô ấy ở đâu không?”

Lúc này Khuất Dương tựa như sắp gục tới nơi, anh vốn không ham uống rượu, dù đôi lúc nổi hứng cũng chỉ uống một cách hết sức kiềm chế, chuyện xã giao của công ty thì đã có Phỉ Nhiên “ngành chén không say” đỡ hộ, anh hầu như chưa bao giờ nốc nhiều rượu tới vậy. Khuất Dương cứ đinh ninh rằng Lãnh Tri Niên chẳng qua muốn lấy rượu làm cái cớ để thăm dò chuyện công ty, tuyệt nhiên không ngờ rằng phải tiếp rượu anh ta tới tận lúc này!

Giữa lúc ngơi nghỉ, anh chăm chú quan sát Lãnh Tri Niên, người đàn ông này dường như chẳng hề biết say, gương mặt không hề đỏ lên chút nào, dù nhận thấy bản thân đang bị người khác soi mói cũng không tức giận, nốc một hơi cạn sạch ly rượu rồi ung dung gắp cái ly lên khiêu khích anh, làm anh cũng phải uống rượu như nước lã. May mà Shaks đột nhiên xông tới, khiến anh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lãnh Tri Niên đang phấn khích, tự dưng bị Shaks quấy rầy liền nhanh chóng mất hứng, anh ta miết tay lên hoa văn trên ly rượu, ngược lên nhìn. Vừa mở miệng đã chìa mũi dũi vào Khuất Dương: “Nghe nói hai người là bạn cũ, vậy tôi không cần giới thiệu nữa, người chịu trách nhiệm thiết kế gói thầu dự án của Lãnh thị chính là anh Shaks đây.”

Nhấn nhin cả buổi tối mà chỉ đợi được một câu nói như vậy, dù cho là người ôn hòa như Khuất Dương cũng khó tránh khỏi bức dọc, anh bật dậy thăm thì vài câu với trợ lý bên cạnh, sau đó quay đầu đáp: “Lãnh thị danh tiếng lẫy lừng, giá trị của Shaks cũng không thấp, hy vọng Tổng Giám đốc Lãnh biết ‘tận dụng’ anh ta đúng cách.” Dứt lời liền nhận lấy áo vét, khoan thai gập đầu với Lộ Kiều rồi quay người đi mất.

Hiểu rõ ẩn ý trong lời nói ấy, Lãnh Tri Niên không khỏi biến sắc, anh ta nhẹ đẩy ngọn tháp bằng ly rượu thủy tinh trên bàn, chừng như muốn trút giận, cả đồng ly ào ào rơi xuống đất vỡ tan tành, óng ánh trong suốt. Đại sảnh từng bừng sôi nổi trước đó dần yên tĩnh lại, anh ta bấy giờ nhếch môi cười lạnh, đứng thẳng dậy, bỏ lại ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, điềm nhiên sải bước ra ngoài.

Khuất Dương? Cậu ta quả thật là một đối thủ xứng tầm.

Shaks còn đang ngây ngẩn chưa hiểu ra chuyện gì, thấy Lãnh Tri Niên biến mất thì đành ton tót chạy theo, chừa lại một mình Lộ Kiều nhìn đồng ly rượu thủy tinh vỡ nát mà chột thấy đau lòng. Cảm nhận bầu không khí lạnh băng tỏa ra từ Lãnh Tri Niên, ai nấy đều rợn hết cả người, điều hòa nhà họ Lộ hôm nay đúng là để nhiệt độ quá thấp rồi!

Khê khàng mở cửa, Khuất Dương nhìn thấy TV trong nhà vẫn đang bật, Nguyễn Tiểu Kiều bị tiếng cửa đánh thức, dụi mắt ngồi dậy: “Anh về rồi à?”

Trong cuộc đời hai mươi mấy năm qua, anh chưa từng được ai chờ cửa. Trong ký ức hồi nhỏ thì thoảng anh mới thấy mẹ mình chờ cha như thế. Vì muốn hóa giải hiềm khích giữa cha và ông nội, phần lớn thời gian mẹ đều gửi anh ở chỗ ông nội, ông nội lại quen dạy dỗ nghiêm khắc theo kiểu quân đội nên anh sớm hình thành thói quen ít khi biểu lộ cảm xúc, cho đến khi bà Ân Ly phát hiện ra con trai mình bất tri bất giác biến thành một chàng trai hết sức lạnh lùng thì cũng đã muộn.

Tiểu Kiều của anh, trong một đêm chẳng tốt đẹp gì thế này, lại khiến trái tim cứng rắn của anh như từ từ dịu lại, mềm mại dần dần, dễ dàng mở toang cánh cửa lòng vốn đóng chặt từ lâu.

4. Chương 4

Chương 4

Tăng sáng, trời trong mây đẹp, gió mát hây hây.

Do say rượu, tối hôm qua Khuất Dương bụng dạ cồn cào, lặn lội qua lại, trần trọc cả đêm, Nguyễn Tiểu Kiều khôn khổ lo cho anh tới nửa đêm mới đi nghỉ được, lúc hai người họ thức dậy, mặt trời đã lên tới ngọn cây.

Cân nhắc tới “tình cảnh thảm thương” đêm qua của Khuất Dương, Nguyễn Tiểu Kiều bèn xung phong nấu cơm, nhưng đồ ăn lại chẳng còn nhiều, cô nàng đành làm qua loa vài món đơn giản, cũng may Khuất Dương không kén chọn, nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, Nguyễn Tiểu Kiều liền gợi ý tới siêu thị mua đồ.

Tiết trời đang độ vào hè, không khí mát lành sáng khoái, hôm nay Nguyễn Tiểu Kiều khoác cardigan trắng rộng thùng thình, lơ đãng để lộ bờ vai trắng ngần, đang đứng bên quầy đông lạnh, chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng hộp sữa chua trên tay. Khuất Dương không thúc giục, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn, thấy cô nghiên cứu hồi lâu mà vẫn chưa chọn được thì tiến lại gần, hơi thở ấm nóng phả qua, dậy lên cảm giác lạ lẫm, Nguyễn Tiểu Kiều bỗng chợt ngẩn ra.

“Lấy cái này đi. Em bị huyết áp thấp, chọn cái nào cũng như nhau thôi.” Nói đoạn rút luôn cái lọ bên tay trái cô, lại chọn thêm vài nhãn hàng khác bỏ vào xe đẩy, động tác lưu loát tự nhiên như thể đã thành thói quen. Nguyễn Tiểu Kiều bần thần, lồng ngực rung lên từng đập, cô cố kìm nén cảm xúc, vì là anh, nên cô không thể.

Khuất Dương quay đầu lại, nhận thấy mặt mày người bên cạnh ửng đỏ, đứng dưới ánh đèn nê-ông chói sáng trông hơi kỳ lạ, anh vội hỏi: “Em sao vậy?”

“Không, không sao cả, đi thôi.” Nguyễn Tiểu Kiều hối hả đi trước. Khuất Dương không hiểu chuyện gì, đành vội vã đuổi theo.

Hai người họ dạo quanh siêu thị hết gần nửa buổi sáng, Nguyễn Tiểu Kiều thỏa mãn rước một đồng chiến lợi phẩm về, chất đầy cốp chiếc Zeppelin* của Khuất Dương.

*Một dòng xe của Maybach, giá khoảng 2 triệu đô Mỹ.

Sáng hôm nay Lãnh Tri Niên rảnh rỗi, sức nhớ tới bộ ly thủy tinh bị vỡ của Lộ Kiều hôm trước, bèn gọi điện mời anh ta ra ngoài ăn cơm. Hai người họ xuống lấy xe sau khi dùng cơm xong ở quán “Tình Nồng”, Lãnh Tri Niên đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc phía xa.

Lộ Kiều thấy anh ta cầm chìa khóa xe hồi lâu mà không bước vào thì vỗ lên bãi vai, hỏi: “Nhìn gì vậy?” Lãnh Tri Niên thuận thế ngoảnh lại, lúc quay lại nhìn thì chiếc xe đằng xa đã biến mất dạng.

Lãnh thị.

Bên ngoài khoác áo vét đen, bên trong mặc chiếc váy liền thân xanh biếc bó sát, thắt lưng ánh kim vừa vặn, tóc xoắn lộn to nhuộm nâu thẫm, gương mặt xinh đẹp nổi bật với đôi môi đỏ tươi, Lãnh Tri Ngôn bước trên đôi giày cao gót màu trắng mảnh khảnh, hấp tấp đẩy cửa phòng Lãnh Tri Niên: “Anh tìm em à?”

Dáng người Lãnh Tri Niên in bóng lên cửa sổ cánh chớp sát đất, lẫn trong khói thuốc mờ mờ, giọng nói lạnh lẽo tới xương, không mang chút cảm xúc nào vang lên: “Tiểu Ngử đang ở đâu?”

Anh ta vừa cất tiếng hỏi, Lãnh Tri Ngôn lập tức biến sắc, cô dĩ nhiên biết không thể giấu Lãnh Tri Niên lâu được, anh hỏi vậy hẳn là đã biết được gì đó.

Trong mắt người khác, Lãnh Tri Ngôn là người khôn khéo già dặn, mạnh mẽ giỏi giang, nhưng trước mặt anh trai, cô mãi mãi luôn có thái độ ba phần cung kính mười phần lo sợ, mỗi lần tiếp xúc với Lãnh Tri Niên luôn phải đề cao tinh thần như đang gặp gỡ với lãnh đạo tối cao, thậm chí có thể nói là như đang “Diện thánh”, huống chi hiện giờ anh ấy còn đang bắt thóp được cô.

Hồi nhỏ Lãnh Tri Ngử vô cùng ghét điệu bộ lạnh lùng làm bộ làm tịch của anh trai, lúc nào cũng bướng bỉnh chống đối lại, Lãnh Tri Niên càng không nuông chiều cô em, mỗi lần hai anh em họ cãi nhau, trong nhà âm ỉ tới mức gà bay chó sủa khắp nơi. Ông bà Lãnh khuyên không được con cãi, răn không nổi con út, bèn đẩy con thứ lên giảng hòa, nhưng cô lại không phải đối thủ của anh trai mình, mở lời khuyên bảo được đôi câu đã bị dọa cho chạy mất dép, may mà từ bé Lãnh Tri Ngử đã thân thiết với chị gái, hầu như cô nói gì con bé cũng nghe theo, Lãnh Tri Niên thấy vậy bèn dứt khoát để Lãnh Tri Ngôn dạy dỗ em gái, sau này khi cô theo học đại học ở xa, ít khi về nhà, Lãnh Tri Niên không quản nổi cô em út cứng đầu, bèn tổng thẳng ra nước ngoài cho xong chuyện, cũng bởi vậy mà cô đã nghe không biết bao lời than phiền oán trách anh trai của Lãnh Tri Ngử.

Lần này Lãnh Tri Ngừ tốt nghiệp quay về, ngựa quen đường cũ, vị trí mà cha mẹ chuẩn bị sẵn ở Lãnh thị thì không màng, lại cứ gào lên sống chết phải theo nghiệp riêng, ông Lãnh tức tới độ vỗ bàn cái rầm, toan xông tới đánh ột trận, khiến bà Lãnh phải vội vã ôm chặt lấy ông can ngăn. Nhưng tính cách bướng bỉnh đã ăn sâu vào tận xương, dù Lãnh Tri Ngừ lựa lời khuyên giải thế nào thì cả đêm con bé cũng không đáp lại lời nào, sớm hôm sau lúc cô tới phòng đánh thức con bé thì phát hiện ra nó đã biến mất từ đời nảo đời nào. Lãnh Tri Ngừ ngay lập tức bấm số gọi điện, nhưng đáp lại cô toàn là tiếng tổng đài máy móc: “Số máy quý khách đang liên lạc hiện không có”, ông Lãnh tức tới, khóa hết tất cả tài khoản ngân hàng mang tên con bé. May mà lúc đó Lãnh Tri Niên đang đi công tác ở Áo, nên không hay biết trong nhà xảy ra chuyện gì.

Lãnh Tri Ngừ mau mắn ém nhem tin tức, dối Lãnh Tri Niên rằng Tiểu Ngừ đã ra nước ngoài du lịch với bạn, tận dụng mọi mối quan hệ âm thầm tìm kiếm con bé, nhưng Lãnh Tri Ngừ cứ như gái đi lấy chồng vậy, chẳng thấy tăm hơi đâu. Hai hôm nay cô vội tới mức xoay vòng vòng, vừa phải nhất mực cẩn thận để anh trai không biết, lại còn phải dỗ dành cha mẹ ở nhà, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, vậy mà cuối cùng vẫn bị Lãnh Tri Niên phát hiện ra.

Thấy cô chẳng nói chẳng rằng, cứ đứng đờ như khúc gỗ, Lãnh Tri Niên biết bản thân rốt cuộc đã đoán đúng, trông cô căng cứng, điệu bộ hùng hổ hợ hợ sinh vì nghĩa lớn, cơn tức trong lòng anh ta càng lúc càng dâng trào, anh ta đành giọng nói: “Tri Ngừ, từ trước tới giờ ai cũng khen trong ba anh em nhà họ Lãnh, em là đứa ngoan ngoãn nghe lời nhất, cha mẹ chưa từng phải đau đầu vì em, Tiểu Ngừ càng kính trọng, tôn sùng em như với một vị thần, thậm chí còn thân thiết với em hơn anh rất nhiều, em vốn là người lanh lợi thông minh, biết tiến biết lùi, nhà họ Lãnh đều tự hào vì có người con, người chị em như em. Thế nhưng về Tiểu Ngừ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó có thể giở giang tới mức giúp anh chèo chống giang sơn nhà họ Lãnh giống em, anh chỉ mong nó được bình an khỏe mạnh, dù cho cả đời này nó luôn bướng bỉnh cứng đầu như thế. Bây giờ chúng ta đang tranh chấp sứt đầu mẻ trán miếng đất trung tâm với công ty AIR, vậy mà em lại để anh thấy cảnh đứa em út tự nhiên như không nắm tay cùng dạo siêu thị với Tổng giám đốc công ty đó, em bảo anh làm sao có thể yên tâm cho nổi!”

Lãnh Tri Ngừ sững sốt, lúc vừa phát hiện Lãnh Tri Ngừ mất tích, cô phải vội vã tới sân bay, xác định con bé không xuất cảnh, bấy giờ mới yên tâm nhờ vả đủ mối quan hệ tìm kiếm quanh thành phố S, ấy thế mà bây giờ ông anh trai của cô lại đột nhiên nói rằng đã tìm thấy người, lại còn là ở chỗ kẻ thù một mất một còn với Lãnh thị nữa chứ.

Cô sực nhớ tới một đêm hai chị em nằm trên giường tán gẫu, cô chỉ vào tờ tạp chí đăng đủ chuyện lăng nhăng trên trời dưới bể rồi bình luận: “Em nhìn tay Khuất Dương này xem, thoát trông vô cùng hào hoa tuấn tú, mang lại cảm giác thân thiện dễ gần, thế nhưng thường những người như vậy mới là những kẻ lợi hại nhất, tung chiêu vô hình, giành chiến thắng dễ như trở bàn tay, là cùng loại người với ông anh trai ghê gớm Lãnh Tri Niên của em đấy.” Khi ấy Lãnh Tri Ngừ chỉ vừa chế nhạo vừa chỉ trích cô ác miệng.

Cô hiểu rất rõ em gái mình, con bé tuy đơn thuần, ngang ngược cố chấp nhưng không phải đứa ngờ nghệch. Dùng đầu ngón chân cũng biết nó tiếp cận Khuất Dương để làm gì! Càng nghĩ cô càng thấy lo, Khuất Dương đâu phải người mà con bé có thể dùng tí công phu mèo cào đối phó được. Chỉ sợ Lãnh Tri Niên ra tay quyết đoán trước, cô đành vội vã cất giọng cam đoan: “Anh yên tâm đi, em chắc chắn sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Lãnh Tri Niên dù có tức đến mấy thì cũng không bới đâu ra thì giờ để giải quyết, buổi họp ba ngày tới bên Áo vẫn quan trọng hơn, phải xuất phát ngay. Anh bực bội liếc xéo cô rồi phát tay để cô đi.

Ra khỏi phòng làm việc, Lãnh Tri Ngừ như thể người vừa bị rút mất 500cc máu, mãi lâu sau mới ổn định lại nhịp thở, trong lòng bắt đầu dậy cơn tức – con bé Lãnh Tri Ngừ đáng ghét này, không biết bao giờ mới để cô yên đây!

Nguyễn Tiểu Kiều đang nằm úp sấp chợp mắt trên bàn, tiếng điện thoại di động rì rì cứ quấy rầy mãi, cô vội lấy điện thoại, chẳng màng xem ai gọi điện mà gào ầm lên: “Ai đó hả!”

“Lãnh, Tri, Ngừ”. Lãnh Tri Ngừ gần từng tiếng một, cơ hồ muốn nghiền tên cô thành máu.

“Chị!” Cô nàng Tiểu Kiều nghe rõ rồi giật mình đứng phắt dậy.

“Chị đang ở ngay dưới công ty AIR, cho em năm phút, nếu năm phút sau em không xuống thì đừng trách chị xông lên bắt người!” Dứt lời liền cúp ngay điện thoại.

Trên đường đưa Lãnh Tri Niên ra sân bay, hai anh em nghe báo cáo rõ ràng về chuyện của cô em út, Lãnh Tri niên ngồi ghế sau càng nghe mà mặt càng đanh lại, nghe tới đoạn Lãnh Tri Ngừ đang ở cùng nhà với Khuất Dương thì gương mặt nhăn nhó giống hệt như quả dưa leo. Lãnh Tri Ngôn không dám nhìn thêm, căng thẳng giữ im lặng trong bầu không khí lạnh lẽo đáng sợ, chân trước vừa mới tiến bước hung thần thì chân sau đã phải hồi hả vọt tới công ty AIR.

Hôm nay có lẽ do tâm trạng khá tốt nên Khuất Dương xử lý công việc rất nhanh, nhân lúc nghỉ giữa giờ, anh nhẹ nhàng hạ cửa chớp xuống nhìn lên Nguyễn Tiểu Kiều.

Cô bé này khi làm việc hết sức chuyên tâm, xử lý công việc rõ ràng, rành mạch, ngay cả lúc ngủ cũng vậy. Một tay vắt ngang làm gối, tay còn lại buông thông phía trước, đầu nghiêng sang một bên, mắt nhắm hờ, vẻ mặt mơ màng say ngủ, khiến người khác nhìn vào thấy rất thoải mái.

Đang ngấm say sưa, anh bỗng thấy cô tức tối choàng tỉnh nhận điện thoại, chưa nói được đôi câu liền đứng ngay dậy, làm anh cũng giật mình theo, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì thấy cô vội vã chạy tới gõ cửa, chẳng cần chờ anh cho phép đã xông vào hét lớn.

“Em muốn xin nghỉ phép.” Nguyễn Tiểu Kiều bây giờ nóng lòng tới mức chỉ muốn nhảy thẳng từ văn phòng của Khuất Dương xuống trước mặt Lãnh Tri Ngôn ngay.

“Bao giờ về?” Khuất Dương không hỏi nguyên do, anh chỉ muốn biết cô có trở về nhà nữa hay không.

“Chắc tối muộn em mới về. Anh không cần chờ cơm đâu, có chuyện gì nói qua điện thoại sau nhé.” Dứt lời cũng chẳng chờ Khuất Dương đáp, hồi hả chạy về bàn túm lấy túi xách chạy thẳng.

Lãnh Tri Ngôn đang đứng chờ trước xe, sốt ruột xem đi xem lại đồng hồ, Nguyễn Tiểu Kiều vô cùng nôn nóng, nhảy ba bước vọt luôn xuống cầu thang.

“Em đến rồi đây, đến rồi đây.”

Lãnh Tri Ngôn chẳng thèm nhìn cô, mở cửa xe ngồi vào ghế lái. Nguyễn Tiểu Kiều lạnh lẽo như con thỏ, lập tức chui sang ghế phụ lái ngồi, cố gắng ngồi thẳng lưng, chân khép lại, tay đặt trên đùi, không dám thở dốc không dám hé răng nói nửa lời, làm bộ ngoan ngoãn lặng im.

Lãnh Tri Ngôn liếc xéo cô, nhún chân ga, đưa người đi.

5. Chương 5

Chương 5

Khi Nguyễn Tiểu Kiều ra đời, lão phu nhân nhà họ Lãnh, bà Nguyễn Tâm Trúc nằm trong phòng bệnh sát vách, cố giữ hơi thở cuối cùng để chờ đợi cháu gái yêu đầu được sinh ra.

Trẻ con mới sinh thường chưa mở mắt, khuôn mặt bé nhỏ nhăn nheo dúm dỏ, trông hệt con chuột nhỏ. Bà Nguyễn Tâm Trúc bế sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt trên tay mà lòng trong vắt lạ thường.

“Nhìn này, con bé biết đang được bà nội ôm nên không hề sợ. Cái miệng bé xinh vênh lên chẳng biết giống ai nữa.” Bà vừa nói vừa chọc tay đùa bé, nó chu miệng, quơ lung tung đôi bàn tay nhỏ xíu. “Tiểu Kiều theo họ bà nhé? Được hay không nào?”

Ngoài cửa sổ, lá phong đỏ rực trời thu, trong phòng, người phụ nữ hồi quang phản chiếu* nâng niu đứa bé mới sinh, kết thúc sinh mạng trong cảnh nắng mai tươi đẹp.

*Hồi quang phản chiếu: Là hiện tượng người sắp chết bỗng trở nên tỉnh táo trong một khoảng thời gian ngắn.

Kể từ đó, cô con út nhà họ Lãnh có hai cái tên. Người bên ngoài gọi cô là Lãnh Tri Ngừ, người trong nhà gọi cô là Nguyễn Tiểu Kiều.

“Chị à...” Ngồi im nửa ngày trời, chẳng thốt được câu nào, uống cà phê tới no cả bụng, Nguyễn Tiểu Kiều đành phải làm bộ tủi thân cất tiếng.

“Khỏi cần giải thích, ngài vốn được sinh ra từ một tảng đá, trời sinh trời dưỡng, người trần mắt thịt như tôi đây không dám động vào.”*

*Câu này ám chỉ tới Tôn Ngộ Không.

“Chị nói gì vậy”, Nguyễn Tiểu Kiều nóng nảy đáp.

Chị gái cô không phải người dễ cáu giận, nhưng một khi đã nổi cơn thì hoàn toàn có thể dùng lời nói làm đòn xoay, khiến người khác muốn nghẹn mà chết, cô vội túm chặt tay áo chị: “Chị, em biết lỗi rồi, em thề sẽ không tự dưng biến mất nữa, sẽ không làm chị cáu lên nữa đâu. Chị đừng giận, đừng giận nữa mà. Nhé nhé.”

Nói rồi cô láu lỉnh giơ tay làm bộ thề thốt với chị, Lãnh Tri Ngôn bất đắc dĩ dúi tay vào trán Tiểu Kiều: “Em giỏi nhỉ, ở nước ngoài mới vài năm mà đã muốn học đòi làm 007 à, em tưởng Khuất Dương là người dễ đối phó ư? Còn dám to gan lớn mật ở cùng nhà với anh ta nữa, em coi anh ta là Liễu Hạ Huệ tái sinh chắc?”

Lãnh Tri Ngôn bắn một tràng dài, khiến Nguyễn Tiểu Kiều nhất thời á khẩu, cô vốn định ngoan ngoãn nghe mắng, nhưng nghe thấy câu cuối cùng lại không nhịn được mà cất tiếng lầm bầm: “Nói khó nghe quá, cơ mà anh ta đúng là Liễu Hạ Huệ thật.”

Tuy cô nói khá nhỏ nhưng Lãnh Tri Ngôn vẫn nghe thấy rõ, bấy giờ trong bụng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy chị không đáp lại, Nguyễn Tiểu Kiều lại ra chiều tỏ vẻ: “Chị à, đừng mắng em nữa, em biết sai rồi mà...”

Lãnh Tri Ngôn phớt lờ cô, gọi phục vụ mang tới thêm một cốc cà phê, từ tốn nhấp từng ngụm. Cô nàng Tiểu Kiều bị bỏ lơ bên cạnh chờ mãi không thấy chị nói gì nữa, bèn thăm nghĩ chắc thế là qua rồi, cô cười hì hì xé gói đường đổ vào cốc cà phê Riga của chị.

Lãnh Tri Ngôn nhấp thêm ngụm nữa rồi thông thả hỏi: “Tối nay có về nhà không?”

“Không về, em mới vừa xâm nhập vào cơ sở địch, còn chưa kịp hành động đã bị chị phát hiện. Bấy giờ có đánh chết em cũng không về.”

Tục ngữ có câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Dĩ nhiên là Lãnh Tri Ngôn càng cảm thấy câu nói “Chớ không đổi được thói quen liêm cửt”* còn hợp với con bé hơn. Cô biết Nguyễn Tiểu Kiều nhất định sẽ viện cớ như vậy, cho nên cũng không bực bội. Cô nhướn cười, không màng tới vẻ mặt Tiểu Kiều, chỉnh trang lại váy áo.

*Thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ tính cách khó thay đổi.

Bận rộn chạy qua chạy lại cả nửa ngày trời, trang phục cũng hơi xộc xệch, chỉnh trang lại xong, Lãnh Tri Ngôn mới tiết lộ: “Người phát hiện ra chuyện của em không phải chị, mà là ngài hung thần nhà ta. Anh ấy phải tới Áo họp, không thể quản em được, cho nên chị phải đứng ra lo liệu giùm. Em có ba ngày để xử lý xong những chuyện lằng nhằng của em, ba ngày sau hãy ăn mặc chỉnh tề, cùng chị tới sân bay đón ngài hung thần kia về.”

Nói rồi chẳng thèm nhìn Tiểu Kiều lấy một cái, xách túi lên, duyên dáng nhắc đôi cao gót mười phân đi mất, để lại cho Nguyễn Tiểu Kiều đang khóc không ra nước mắt một bóng hình uyển chuyển thướt tha.

Cô nên biết Lãnh Tri Ngôn không thể nào bỗng dưng lại cho qua mọi chuyện dễ dàng như vậy, dám chắc rằng vẫn còn chiêu khác chờ sẵn cô ngốc này!

Lúc Nguyễn Tiểu Kiều bước vào nhà, thấy Khuất Dương đeo kính ngồi ở sofa đọc báo.

Hình như anh vừa mới tắm xong, đuôi tóc vẫn còn ướt, đôi mắt ẩm áp ẩn sau cặp kính đen, chiếc mũi cao thẳng trắng bóc, đôi môi ẩm nước, cái cằm vuông vức khiến cô chỉ muốn nhào tới cắn ột nhát, anh ngồi yên trong căn phòng tĩnh lặng, thật giống một đóa ngọc lan cao quý tỏa ngát hương thơm.

Cằm lù đôi vân, thanh má nhuận ngọc, tỷ nhân mới gặp gỡ. Nhất phán. Thiên kim hoán.

*Tạm dịch: Đôi mây tím đỏ, gò má trơn mềm, lần đầu gặp gỡ. Một lòng trông chờ. Nguyện nghìn vàng đổi lại.

Đây là những câu thơ trong bài từ “Tỏa Song Hàn – Hoa Ngọc Lan” của nhà thơ Ngô Văn Anh thời Nam Tống, nội dung về việc mượn hoa nhớ người.

“Về rồi à, đã ăn cơm chưa, đói bụng không?” Khuất Dương phát hiện cô bước vào liền ngẩng đầu lên hỏi.

Trái tim như bị thứ gì đó thổi phốt qua, bất chợt nảy lên, cứ đập thành thịch như trống bỏi. Nguyễn Tiểu Kiều vô thức lấy tay giữ chặt lồng ngực, chỉ sợ trái tim sẽ nảy ra ngoài mắt.

Ái tình là gì?

Ái tình giống như một cái giường, bỏ không được, quên không xong, đã nằm xuống là không muốn tỉnh dậy, luôn khuôn người ta phải nhớ tới nó, không thì sẽ không ngủ ngon được. Không phải hề thích nằm đâu là sẽ ngủ được ở đây, mà như thể linh hồn và máu thịt đã gắn bó chặt chẽ với nhau, đâu dễ gì ngủ được trên chiếc giường lạ. Ái tình là phạm trù bí ẩn nhất, là cảm giác an toàn, là lòng trung thành, là sự hài lòng, thỏa mãn.

Nếu không quen, thì dù cho có nằm giữa “The Triumph of Venus”* trong cung điện Versailles thì vẫn ngủ không ngon. Chỉ cần là giường của mình, dầu có thêu hình uyên ương tâm thường cũng vẫn ấm cúng, độc nhất vô nhị.

*“The Triumph of Venus” là một bức tranh ra đời năm 1740 của họa sỹ nổi tiếng nước Pháp François Boucher.

Chiếc đồng hồ kiểu cũ phát ra tiếng chuông gõ vang vang theo nhịp, tựa như giục cô tiến bước.

“Khuất Dương, hôm nay là sinh nhật em.”

Đang xắn tay áo định bước vào nhà bếp, anh chợt dừng lại, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay ư?”

“Vâng, đúng là hôm nay.” Gật đầu với vẻ vô cùng ngỡ ngàng, Nguyễn Tiểu Kiều thậm chí không dám ngẩng lên nhìn anh.

“Em chờ anh một lát, chúng ta ra ngoài ăn nhé.” Nói rồi anh nhanh chóng lên tầng.

Nguyễn Tiểu Kiều cảm thấy hơi , cô không biết tại sao mình lại nói dối, lời nói cứ như thể vô thức vọt ra vậy, cô chỉ biết trong lòng mình đang cồn cào, ngứa ngáy.

3 ngày, 72 giờ, 4.320 phút, 259.200 giây, nếu như trong khoảng thời gian ngắn ngủi này không thể thay đổi kết quả, vậy cô ít nhất cũng muốn lưu lại những hồi ức tốt đẹp.

Người đàn ông đang bước xuống từ trên tầng mặc trang phục đơn giản nhất, quần áo sơ mi, gương mặt điển trai tuấn tú, dáng lưng thẳng tắp, giống hệt những chàng hoàng tử trong mộng của các cô thiếu nữ, chân thành mà đến.

“Anh nhớ em từng bảo thích nhất ăn lẩu, anh đã gọi tới “Tần Hoài” đặt chỗ rồi.” Anh dừng một lát, chùng chùng như cảm thấy không ổn, cất tiếng hỏi lại: “Hay em có muốn ăn món khác không?”

Nguyễn Tiểu Kiều vội thưa: “Không cần, ăn lẩu cũng được.”

Ai đó từng nói, lúc ăn lẩu là thời điểm dễ dàng nhận biết nhân phẩm của một chàng trai nhất. Trong cửa hàng ồn ào huyền ảo, đám ba người cùng xúm vào một cái nồi, ăn nóng mồ hôi túa ra đầm đìa, ăn cay thì le lưỡi xuyết xoa, nếu ăn nhanh thì ngẫu nhiên như hổ đói, ăn chậm thì giống như đang làm ra vẻ, nhúng, đun, vớt, gấp, nếu làm tất cả những hành động này mà không lộ vẻ thô lỗ thì đúng là cao thủ đích thực, vừa không thô lỗ lại còn có thể ung dung tán gẫu như học giả uyên thâm thì mới là người thật sự sở hữu phong thái hơn người.

Người đàn ông trước mặt ăn uống từ tốn, xắn cao tay áo gấp thức ăn cho cô, động tác hết sức tao nhã, chẳng hề lời thôi nhếch nhác chút nào.

Nguyễn Tiểu Kiều dường như loáng thoáng nghe thấy giọng thở than của lão giả Diệt Cước*: “Con người vốn có thất tình, chính là mừng, giận, yêu, ghét, lo lắng, sợ hãi, muốn. Ta xem người ném đủ sáu tình rồi, duy có yêu là chưa từng thôi.”

*Lão giả Diệt Cước là một nhân vật trong truyện Tây Du Ký – tác giả Ngô Thừa Ân.

Lòng đã vắn vương, sao có thể kháng cự được đây.

Ăn no xong, hai người thông thả tản bộ dọc bờ Tân Giang.

Không khí ban đêm bên bờ sông hơi lạnh. Khuất Dương cởi áo ngoài khoác lên vai cô, nắm tay cô nhét vào túi quần mình. Nguyễn Tiểu Kiều được anh dắt đi, lòng chợt mong có thể cứ như vậy mà sống tới lúc bạc đầu, càng nghĩ lại càng thấy chua xót, càng lúc càng buồn, hốc mắt dần đỏ lên.

Khuất Dương thấy cô dừng bước thì cứ tưởng cô ăn no quá nên khó chịu, anh lo lắng hỏi han: “Em đau bụng à? Anh mua thuốc nhé? Hay là đi khám?”

Cô chẳng nói chẳng rằng, một mực lắc đầu, nước mắt lăn chã rơi. Khuất Dương lúng túng xoay hẳn người sang thì bị cô ôm chầm lấy, anh bối rối sững sờ, chốc lát sau vòng tay lên lưng cô, xoa nhẹ: “Sao vậy? Sinh nhật phải thật vui vẻ chứ, đúng không nào?”

Nguyễn Tiểu Kiều càng bật khóc thành tiếng, như thể muốn trút hết những mâu thuẫn ứ đọng trong lòng mấy hôm nay.

Cô khóc giống y một đứa bé, nước mắt nước mũi dây hết lên người Khuất Dương, anh không ngại bẩn, còn lấy tay áo sơ mi lau qua cho cô, vừa lau vừa trêu: “Tiểu Kiều, nếu em còn khóc tiếp thì chúng ta không cần tản bộ về nhà nữa, mà sẽ trôi theo dòng nước về đến tận cửa đày.”

Trêu mãi mà người trong lòng vẫn chưa mở miệng, anh bất đắc dĩ thở dài: “Ôi... Cô bé ngốc này...”

Nguyễn Tiểu Kiều chìm đắm trong tâm trạng khó diễn tả thành lời, đầu óc như trống hoác, Khuất Dương nói gì cũng không nghe vào tai, cổ tay bỗng chợt thấy mát lạnh, cô mới dừng khóc, thút thít nhìn xuống.

Trên tay tự dưng lại có thêm một chiếc vòng, ánh đèn đường tối tăm khiến nhìn không ra chất lượng thế nào, chỉ lờ mờ đoán được chiếc vòng làm bằng ngọc thạch.

“Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Kiều.”

“Đây là... quà sinh nhật à?”

“Ừ. Thích không?”

“Thích.”

“Thích thì đừng khóc nữa.”

“Vâng.”

Dịu dàng xoa đầu cô, Khuất Dương cất tiếng hỏi: “Đi xem phim nhé?”

“Vâng.” Tiếng trả lời vô cùng ngọt ngào.

Rạp chiếu phim ban đêm rất vắng người, chẳng cần xếp hàng, Khuất Dương nhanh chóng mua được vé, quay lại thì thấy Nguyễn Tiểu Kiều đang ngẩn cổ ngắm nhìn tấm băng rôn quảng cáo trên tường, mắt cô vẫn đỏ hồng do vương nước mắt, nom giống chú thỏ trắng đáng yêu.

Bất chợt rung động, bất chợt an lòng, cảm giác kỳ diệu này hai mươi mấy năm qua lần đầu anh cảm nhận.

Một bộ phim điện ảnh hài hước của Anh*, mô típ tình yêu cũ rích.

*Tên phim là “The Decoy Bride” – Tác giả tự chú thích.

Nữ chính tuy phát âm không đúng giọng Scotland, nhưng không gây trở ngại tới việc yêu đương với nam chính. Nguyễn Tiểu Kiều chăm chú xem, thì thoảng liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của Khuất Dương, anh ngồi rất ngay ngắn, trong bóng tối cô không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt anh.

Chuyện phim cuối cùng cũng kết thúc trong hạnh phúc. Nam chính đứng trên hòn đảo nhỏ tươi đẹp của Scotland, nữ chính thì trên chiếc du thuyền dập dềnh, cách biển nhìn nhau, người dẫn chuyện bọc bạch: “One Chapter Can Be A Book.”

Ngày hôm nay ái tình rốt cuộc đã nở hoa kết trái.

Buổi đêm tâm tình kích động, hậu quả là tỉnh mơ hôm sau, Nguyễn Tiểu Kiều thấy mình bị cảm.

Khuất Dương lấy tay sờ trán cô để đo nhiệt độ, dèm chặt chăn, nấu một bát canh mật gừng đặt ở đầu giường, để cô với tay là lấy được ngay, dặn đi dặn lại cô phải uống hết nhưng vẫn đi làm với tâm trạng hết sức lo lắng.

Cánh cửa dày vừa khép lại, Nguyễn Tiểu Kiều liền mở bừng mắt ra, vén chăn ngồi dậy, ánh mắt tỉnh táo như thể không hề bị ốm.

Phỉ Nhiên vừa đẩy cửa bước vào liền thấy sếp ngồi trên ghế, thần thờ ngó ra ngoài cửa sổ, cậu hơi kinh ngạc, rồi mau mắn lùi lại gờ tay gõ cửa.

Khuất Dương giật mình, dứt cơn trầm tư, thấy cậu tới thì gật đầu bảo vào.

“Sếp, đây là phương án sửa đổi của nhóm Triệu Lục, mời anh xem qua.”

Anh cầm lên lật qua vài tờ, chốc lát sau cất tiếng: “Bảo bọn họ gửi thêm một bản vào e-mail.”

Phỉ Nhiên không sao hiểu được hành động thừa thãi này, nhưng anh vốn không hỏi nguyên nhân bao giờ mà chỉ tận tụy nghe lệnh, bèn gật đầu đáp ứng rồi ra ngoài.

6. Chương 6

Chương 6

Ngày thứ hai nhật được Nguyễn Tiểu Kiều, sán nhà Khuất Dương từng sáng bóng tựa hồ có thể soi gương. Hôm nay, Khuất Dương lại may mắn trải nghiệm bản lĩnh biến sán nhà thành vũng nước của nàng Nguyễn.

Tiểu Kiều siêng năng chăm chỉ của chúng ta quyết tâm lau dọn cả căn nhà lần nữa! Hiện giờ, cô nàng Tiểu Kiều định bụng dọn dẹp phòng ngủ của Khuất Dương sạch sẽ tới mức từng viên gạch ở bức tường sách cũng phải bóng loáng lên!

Khuất Dương giữ chặt chiếc thang, ngửa đầu lên theo sát nhất cử nhất động của cô, miệng cất tiếng khuyên: “Tiểu Kiều, hay em xuống nghỉ ngơi một lát đi, anh lên thay em nhé?”

“Không được.” Cô đáp hùng hồn. “Em ăn đồ của anh, ở nhà của anh, lĩnh tiền lương cũng của anh nốt, anh còn tặng em món quà quý giá nữa, em mà không báo đáp chút gì thì đúng là kiểu chỉ biết ăn trắng mặc trơn rồi.” Tiểu Kiều vừa không ngừng tay, vừa phân tích đầu ra đầu vào.

Ban chiều, sếp Khuất nhớ nhung bệnh nhân trong nhà, bèn tan làm sớm, nhưng vừa mở cửa ra thì lại thấy Nguyễn Tiểu Kiều lê đôi dép lệt quệt, hùng hục lau nhà. Hỏi ra mới biết cô nàng đánh một giấc qua trưa, tỉnh lại liền khỏe hẳn lên, canh gừng cũng chẳng thêm uống. Nhớ tới món quà Khuất Dương tặng hôm qua, cô ngẩn ngía mãi mới phát hiện ra chiếc vòng đúng là ngọc Dương Chi chính hiệu, chất lượng hảo hạng, trắng trong vô ngần, cô nàng Tiểu Kiều tức thì thấp thỏm không yên, bèn hạ quyết tâm trả lễ bằng cách giúp Khuất Dương dọn dẹp nhà cửa, nghĩ rồi xắn tay áo vào việc ngay.

Phỉ Nhiên từng bảo với Khuất Dương rằng: “Đàn ông vốn coi xe cộ như tình nhân nên mới ham lau rửa suốt ngày, còn phụ nữ thì lại thích sửa sang nhà cửa hơn.” Bây giờ Khuất Dương mới thấy lời cậu ta thật chính xác.

Khuyên mãi không được, anh đành thở dài lắc đầu mặc cô. Bất chợt chiếc thang trong tay rung lên, rồi anh thấy Nguyễn Tiểu Kiều trượt chân chao đảo.

Nhanh nhẹn đỡ được người, nhưng chân bỗng vướng vào thang, Nguyễn Tiểu Kiều rơi thẳng vào lòng anh, Khuất Dương nhắm tịt mắt lại, ngã nhào xuống.

“Khuất Dương, Khuất Dương, anh không sao chứ?” Nguyễn Tiểu Kiều hét lên, hốt hoảng toan bò dậy.

“Ôi... Đừng nhúc nhích.” Anh ở phía dưới bị cô chèn tay vào ngực, đau đớn kêu lên. Tiểu Kiều giữ yên không được, mà di chuyển cũng chẳng xong, nhất thời nằm cứng đờ trên người anh, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hai người họ giữ nguyên tư thế xấu hổ này một lúc lâu, Nguyễn Tiểu Kiều chợt thấy hơi thở của Khuất Dương dồn dập đứt quãng, cô cứ ngỡ mình không cẩn thận lại chạm vào chỗ đau của anh, bèn vội nghiêng cổ ngược nhìn.

Khuất Dương bây giờ rất không ổn, đầu gối thì đau nhức như kim châm, người đẹp lại nằm gọn trong lòng khiến trái tim anh phập phồng liên hồi, vậy mà cô còn không hiểu, thi thoảng cứ xoay trái xoay phải. Một người đàn ông khỏe mạnh bình thường như anh, cơ thể sao lại không có phản ứng gì khác lạ chứ.

Anh cố gắng kìm chế nỗi xao động trong lòng, nhưng Nguyễn Tiểu Kiều cứ dán đôi mắt lấp lánh ánh lo về phía anh, thêm cả vùng gáy trắng nõn kích thích thị giác, khiến anh sực nhớ lại bờ vai trần hóm ếch của cô, đôi môi bất giác tới gần.

Môi cô rất mềm, vẫn hương hoa nhài, cô sưng sờ mím môi, Khuất Dương bèn cẩn nhẹ vào hàm, làm Tiểu Kiều phải mở miệng, anh thừa thế xông vào, mút lấy đầu lưỡi.

Chiếc lưỡi thơm mát như bị hút cạn không khí, yếu ớt kháng cự, sau dần mê đắm theo vũ điệu của riêng anh, phối hợp nhịp nhàng, người cô mềm nhũn ra, tựa vũng nước mùa xuân.

Chẳng biết lâu hay chóng, khi Nguyễn Tiểu Kiều dần thấy ngột thở, giẫy dụa muốn thoát mà anh không chiều, cô bèn đẩy mạnh vào người anh. Khuất Dương lưu luyến thêm lần nữa rồi mới buông tha cô.

Được tự do rồi, cô đỏ mặt tựa lưng vào chiếc thang, thở hổn hển lấy hơi, Khuất Dương cũng định thần lại, chậm rãi chống tay ngồi dậy.

Nguyễn Tiểu Kiều còn chưa kịp cất lời thì đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho phát hãi.

Khuất Dương cũng cảm thấy khác thường, nhìn theo ánh mắt cô thì thấy: đầu gối sưng phù như cái bánh bao nhỏ, có chỗ còn bị rách toạc chảy máu, bầm tím một khoảng, trông mà giật mình.

Anh giờ mới biết đau, hít thở một hơi thật sâu, cắn răng an ủi cô: “Tiểu Kiều, đừng sợ, nhìn thế thôi nhưng vết thương chẳng đau lắm đâu.” Nói rồi anh ngừng một lát, nhấn nhó bảo cô: “Em đi lấy giúp anh một chiếc khăn bọc đá tới đây.”

Nguyễn Tiểu Kiều bấy giờ hệt như người bảo gì nghe nấy, cuống quýt mò dậy tìm đồ. Khuất Dương móc điện thoại gọi 120 báo địa chỉ, suy nghĩ một chút rồi bấm thêm một dãy số nữa.

Chưa tới 15 phút sau, Phỉ Nhiên đã xuất hiện trước mặt Nguyễn Tiểu Kiều, cậu nhìn vết thương rồi cất giọng hỏi: “Có thể gập đầu gối không?” Khuất Dương thử, song lắc đầu. Phỉ Nhiên cau mày, vỗ mạnh vào vết thương, Khuất Dương thoát tãi mặt, Nguyễn Tiểu Kiều đứng bên cạnh kinh hãi, càng nhìn vẻ mặt Khuất Dương càng sốt ruột, bất giác cao giọng: “Anh nhẹ nhàng chút!”

Phỉ Nhiên mỉm cười an ủi: “Không sao đâu, vết thương nhẹ ấy mà, chẳng qua nhìn đáng sợ thế thôi.” Thấy Nguyễn Tiểu Kiều tỏ ra nghi ngờ, cậu ta bèn giải thích: “Dẫu sao tôi cũng là người từng tốt nghiệp trường y, tôi phán đoán không sai đâu.”

Nguyễn Tiểu Kiều vẫn hơi lo lắng, nhìn qua ngó lại, hỏi Khuất Dương: “Anh đau lắm à?”

Mặc dù vừa bị Phỉ Nhiên giầy vò, nhưng Khuất Dương vẫn nhõn cười thản nhiên: “Không sao đâu, Phỉ Nhiên cũng nói không nghiêm trọng mà, vả lại xe cứu thương sắp tới rồi, nếu em lo quá thì lát nữa chụp X-quang cho em yên tâm.” Cô nàng Tiểu Kiều cũng thoáng an lòng.

Xe cứu thương tới rất nhanh, bọn họ thẳng tiến bệnh viện, chụp xong X-quang, bác sỹ cũng chẩn đoán vết thương không nghiêm trọng, dặn dò Khuất Dương bôi thuốc hàng ngày và hạn chế hoạt động quá mạnh là ổn, trái tim đang treo lơ lửng của Nguyễn Tiểu Kiều bấy giờ mới hoàn toàn thả lỏng.

Trên đường về, Nguyễn Tiểu Kiều và Khuất Dương sóng vai ngồi ở ghế sau, Phỉ Nhiên giữ nhiệm vụ lái xe buồn chán, cậu tinh nghịch trêu chọc Tiểu Kiều: “Thư ký Nguyễn, cô đang ở cùng nhà với sếp à?”

Nguyễn Tiểu Kiều ngẩn ra, lúng túng không biết trả lời sao, Khuất Dương vội vàng anh hùng cứu mỹ nhân, lườm cho Phỉ Nhiên một cái rõ sắc, Phỉ Nhiên lập tức thẳng người dậy, gương gao nói: “Ha ha, tôi buột miệng ấy mà, ở cùng một nhà càng tốt chứ sao, hợp với kiểu tiết kiệm kinh tế của chủ nghĩa xã hội.”

Cậu ta càng nói, Nguyễn Tiểu Kiều càng hận không thể khâu ngay cái mồm cậu ta vào, người cứ như đang đứng đồng lửa, đang ngồi đồng than. Khuất Dương bực bội gờ cái chân vẫn lênh lặn đá thẳng vào đằng sau ghế lái xe, Phỉ Nhiên giật mình, làm bộ nhăn nhó cầu xin: “Sếp ơi, có chuyện gì nói mồm là được rồi, đừng làm hại tới tình nhân của em chứ.”

Nguyễn Tiểu Kiều bật cười khanh khách, Khuất Dương cũng bị cậu ta chọc cho vui lên, bầu không khí trong xe nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Đi Khuất Dương vào nhà, Phỉ Nhiên lại thu dọn nốt nhà cửa, rồi mới để lại số điện thoại, dặn Tiểu Kiều có chuyện gì thì gọi ngay cho cậu, Nguyễn Tiểu Kiều gật đầu liên tục, vô cùng biết ơn tiễn cậu ra tận cửa.

Phỉ Nhiên vừa về, trong nhà chỉ còn lại hai người họ, cảnh tượng quen thuộc bỗng khiến Nguyễn Tiểu Kiều nhớ lại khung cảnh thân mật lúc chiều. Trong xã hội này, hôn hít vốn chẳng phải chuyện ghê gớm gì, nhưng dù sao đó cũng là nụ hôn đầu tiên của cô, tuy cô chưa từng mơ tưởng tới việc cùng người yêu thân mật giữa cảnh chiều buông nơi bờ cát, nhưng, nhưng rõ ràng bọn họ còn chưa kịp cảm nhận trọn vẹn, cứ thế là xong sao? Cô nghĩ lại mà không khỏi thấy hơi mất mát.

Khuất Dương được Phỉ Nhiên lau người, thay quần áo giúp, đang nằm tựa lưng trên sofa, gác chân bị thương lên bàn trà, chân còn lại buông thông dưới đất, chăm chú nghiên cứu lọ thuốc bác sỹ vừa đưa. Nhận thấy trong phòng tự dưng trở nên im ắng, anh bất giác đưa mắt kiểm tìm bóng dáng thân thuộc, nhìn Nguyễn Tiểu Kiều ngơ ngác đứng bên cửa, mắt trôi vào vô định, như thể linh hồn nhỏ bé đã lạc vào cõi thần tiên nào đó, lòng bỗng thấy buồn cười.

“Tiểu Kiều, đói bụng chưa? Muốn ăn gì để anh gọi nào?”

Nguyễn Tiểu Kiều giật mình tỉnh khỏi cơn trầm tư, sờ bụng, bận rộn cả ngày, buổi chiều còn bị dọa cho phát sợ nên giờ cũng hơi đói: “Ừm... Lần trước ăn cơm cà ri gà Ấn Độ cũng được lắm. Em có điện thoại đây.” Nói rồi lục túi lấy ra tờ card visit đưa cho Khuất Dương.

Khuất Dương gọi hai suất cơm cà ri gà, hỏi cô còn muốn gọi thêm gì không, Nguyễn Tiểu Kiều lắc đầu xua tay, anh nghĩ một lát rồi gọi thêm vài món ăn vặt lần trước cô thích.

Gác máy xong, hai người bọn họ im lặng chờ đợi.

“Tiểu Kiều, em vẫn để ý chuyện lúc chiều à?” Thấy bầu không khí đặc quánh ngại ngùng, Khuất Dương bèn chủ động gợi chuyện, dẫu sao sớm muộn cũng phải nhắc tới, chọn ngày không bằng gặp ngày, cứ thẳng thắn còn hơn.

“Không, em biết xã hội hiện giờ rất thoáng, nhất thời đùa giỡn cũng không hẳn là thật tình, một nụ hôn đầu tượng trưng cho cái gì.”

Dù cô nói năng ngập ngừng, nhưng Khuất Dương lại nghe hiểu rõ ràng, anh chau mày, nghiêm mặt nói: “Tiểu Kiều, tuy anh không rõ xã hội trong nước hiện giờ thế nào, song với anh hôn môi không phải chuyện nhỏ. Dù anh trưởng thành ở nước ngoài nhưng không phải là người tùy tiện, hơn nữa anh tự thấy bản thân vốn dĩ vô cùng truyền thống.”

Chừng như lo khẩu khí nghiêm túc của mình sẽ làm cô sợ, anh liền dịu giọng: “Anh không phải người tùy tiện dẫn người khác về nhà, ngoại trừ cô giúp việc theo tháng, em là người phụ nữ duy nhất bước vào nhà anh, anh càng không bao giờ dễ dàng thân mật với người mà mình không thích, có lẽ em sẽ ngạc nhiên, nhưng anh quả thực rất thích em, ban đầu không nói rõ vì lo làm em sợ. Anh thừa nhận hôm nay anh hơi

kích động, chưa được cho phép đã hôn em, nhưng anh hoàn toàn thật lòng. Vả lại, anh rất vui vì cuối cùng cũng có cơ hội bày tỏ lòng mình. Bởi vậy, Tiểu Kiều, anh mong em hãy thận trọng suy nghĩ, nếu em chấp nhận, vậy chúng ta lấy kết hôn làm điều kiện hẹn hò nhé.”

Hai chữ “kết hôn” làm cô nàng Tiểu Kiều chấn động mạnh, những tưởng đang mơ, mặc dù cô có tình cảm với Khuất Dương, nhưng đối với cô, từ trước tới giờ, cùng lắm tình cảm này chỉ được coi là “thích” thôi. Cô tốt nghiệp chưa lâu, mới vừa ra ngoài xã hội, thậm chí còn chưa tìm được công ăn việc làm ưng ý, nên kết hôn đối với cô là một chuyện vô cùng xa vời, huống chi đối tượng còn là Khuất Dương. Gia đình cô liệu có đồng ý không? Nhất là anh cả...

Nghĩ tới đây, cô bất giác rung mình, Lãnh Tri Niên sắp trở về rồi.

“Anh biết việc này rất bất ngờ với em, hẳn em cần thời gian suy nghĩ, không sao, anh có thể chờ, bao lâu cũng được. Hứa với anh, đừng vì chuyện này mà xa cách.”

Anh nói năng chân thành, Nguyễn Tiểu Kiều cũng không biết đáp lại thế nào, hơn nữa cô vẫn đang chìm trong suy tư riêng, chưa thể rõ ràng mọi chuyện, đành chậm chậm gật đầu coi như đồng ý, Khuất Dương bấy giờ mới thả lỏng tinh thần, lòng thầm giục cọt – bản thân mình không biết từ lúc nào lại phải dùng mưu với một cô bé thế này đây.

Món cà ri gà thơm diếc mũi, màu mè hấp dẫn, kích thích vị giác, ngậm cả thìa cơm vào miệng càng thấy thơm ngon, Nguyễn Tiểu Kiều bỗng chốc quên hết câu chuyện ngại ngùng ban nãy, vừa tiêu diệt đồ ăn vừa luôn mồm khen ngợi. Khuất Dương thấy cô thích thú như vậy cũng vui vẻ ăn nhiều thêm.

Cơm nước xong xuôi, Nguyễn Tiểu Kiều thu dọn, dìu Khuất Dương lên giường, một mặt trải chăn cho anh, một mặt dạn dĩ dạn lại anh lúc ngủ cẩn thận dùng đệm vào đầu gối, dưới ánh đèn nhàn nhạt, mắt Khuất Dương càng sáng rõ, anh chăm chú ngắm cô, Nguyễn Tiểu Kiều đỏ mặt toan vứt chăn bỏ đi, nhưng làm sao nhanh được bằng anh, cô bị anh kéo lại ngã dúi xuống giường, lăn vào chăn, cô giãy dụa thì anh lại ôm chặt lấy cánh tay cô, miệng vờ kêu đau, Tiểu Kiều nhớ tới vết thương ở chân anh, vừa vội vừa cáu thốt: “Anh mau buông ra.”

Cô nói giọng hơi hờn dỗi, Khuất Dương càng giả trò ăn vạ, bám riết không buông, thốt lời dụ dỗ: “Không buông đây. Chẳng phải em đang lo cho cái chân anh à, vậy nằm bên cạnh trông chừng càng tốt hơn chứ sao?” Dùng một lát, anh lại mỉm cười châm biếm: “Em sợ anh làm gì em chắc? Yên tâm đi, bây giờ dù anh có muốn cũng không làm được, nếu mà thật xảy ra chuyện gì thì dám chắc không phải do anh.”

Sợ mình giãy dụa lại đụng tới vết thương của anh, Nguyễn Tiểu Kiều bèn xấu hổ nằm im, thôi thì mặc xác anh vậy.

Thế là đêm trăng tròn đó, sắp Khuất ôm chặt Tiểu Kiều, đắp chăn nằm ngủ ngon lành~

7. Chương 7

Chương 7

Hồi Khuất Dương còn nhỏ, mỗi lần được nghỉ dài ngày thường được đưa về nước sống cùng ông nội Khuất Trung, ít khi du ngoạn với bạn bè, nên hề trở lại trường, khi mọi người vui vẻ tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới bể, anh lúc nào cũng im lặng, cho tới tận lúc ai nấy đều kết bạn thành nhóm với nhau, thì Khuất Dương mới phát hiện ra bản thân đã bị gạt hẳn sang một bên, hơn nữa cha mẹ anh vô cùng bận rộn, người một nhà nhưng hiếm khi gặp nhau, nên Khuất Dương dần quen với việc tới trường một mình, ăn cơm một mình, ở nhà một mình, vui đùa cũng một mình nốt, tính cách càng lúc càng trở nên trầm tĩnh.

Ngài Khuất Trung đặc chỉ từ thuở thiếu thời, quân công hiển hách, thuận lợi lên thẳng vị trí thượng tướng tối cao, hơn nữa đời cơ hồ đều sống trong quân ngũ, quen đối nhân xử thế theo kiểu quân sự hóa. Ngài luôn cho rằng chỉ có quân nhân mới được coi là đàn ông chân chính, nên càng dốc lòng dốc sức dạy bảo, đặt mọi kỳ vọng vào cháu trai mình, Khuất Dương lại thông minh từ bé, thường học một suy ngay ra ba, khiến ngài Khuất Trung hết sức vui mừng, nhưng ngoài mặt chẳng mấy may thể hiện vừa lòng, nên cậu bé Khuất Dương có đạo còn tưởng ông nội không thích mình.

Sống nơi quân khu, trẻ con dĩ nhiên rất nhiều, đứa nào đứa nấy đều ngang ngạnh bướng bỉnh như tiểu bá vương một cõi, âm thầm “chia bè kéo cánh”. Khuất Dương tư duy theo lối Tây hóa, hoàn toàn không thích kiểu chia bè phái như vậy, đám tiểu bá vương sau vài lần thất bại, không thể lôi kéo nổi kẻ cứng đầu cứng cổ này, bèn bỏ mặc không quan tâm tới anh.

Tóm lại, trong thời thơ ấu buồn chán của Khuất Dương, ngoại trừ những lúc được ông nội khen ngợi và cha mẹ yêu chiều, anh hầu như không hề có bạn, cũng không biết cách sống chung với người khác. Bởi thế khi trưởng thành, tuy luôn xử sự lịch thiệp, ôn tồn lễ độ, khiến ai nấy đều ngỡ anh là người dễ tiếp xúc, dễ nói chuyện nhất trên đời, song không ai có thể thân thiết với anh. Khuất Dương luôn khiến người khác cảm thấy như vậy.

Anh từng nghĩ rằng cả đời này mình sẽ sống như vậy, nhưng từ lúc gặp phải Nguyễn Tiểu Kiều, cô đã trở thành việc khó lường nhất trong cuộc đời anh.

Lên năm tuổi, Khuất Dương theo mẹ tới dự lễ tang, giữa bầu không khí áp lực nặng nề, người tham dự đông nghịt, cậu nhóc Khuất Dương bỗng chợt cảm thấy bức bối. Mẹ dẫn cậu tới chào hỏi chủ nhà, hai người phụ nữ vừa nói đã khóc nức lên, Khuất Dương không chịu nổi nữa, bèn thừa cơ chuồn ra ngoài.

Căn nhà này quá rộng lớn, Khuất Dương phát hiện thấy góc hành lang có chiếc xe nôi trẻ con. Dĩ nhiên chiếc xe nôi không phải thứ khiến cậu nhóc hứng thú, mà đứa bé xinh xắn đang ê a đòi bế trong nôi mới khiến cậu dừng lại. Cậu bé Khuất Dương lúc năm tuổi tuy luôn giống một ông cụ non già trước tuổi, nhưng hiển nhiên vẫn còn tính trẻ con, cậu nổi lòng hiếu kỳ, đưa tay chọc nhẹ vào má đứa trẻ. Chọc một cái, rồi lại thêm cái nữa, đương lúc hăng say, bất thành linh ngón tay bị cô nhóc tóm lấy, nhét vào miệng, Khuất Dương sợ quá, chỉ lo đánh phải nước bọt của nó, bèn vội vã rút tay ra, mãi mới thoát khỏi, chẳng ngờ con bé đột nhiên khóc toáng lên.

Tiếng khóc làm một cô bé khác xuất hiện, cô bé bước thẳng tới chỗ xe nôi, nhìn thấy dấu móng tay trên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của đứa nhóc, liền cúi kính lờm Khuất Dương, giọng chất vấn: “Mi chọc vào mặt nó à?”

“Không, tôi không cô ý.” Cậu nhóc Khuất Dương phản bác yếu ớt. “Nó định cắn tay tôi, tôi rút ra thì nó gào lên.”

Không biết cô bé có nghe rõ câu trả lời không, chỉ lầu bầu vài câu rồi đẩy thẳng xe nôi đi, Khuất Dương chợt dạ dạt sang bên cạnh, lúc xe nôi lướt qua, đứa bé trong xe đã ngừng khóc, mở to đôi mắt đen láy nhìn cậu, nước mắt như giọt rửa đôi mắt đứa trẻ, con người lấp lánh tựa sao sa, Khuất Dương ngỡ ngẩn dõi theo cô nhóc.

Ai đó từng nói thời gian có thể chia làm ba giai đoạn: tương lai lững thững tới, hiện tại trôi nhanh, quá khứ vĩnh viễn dừng lại. Khuất Dương chắc hẳn chưa từng ngờ rằng việc bắt gặp cô nhóc trong khoảng thời gian bất động đó sẽ khuấy đảo cuộc sống tương lai vốn đơn điệu của anh.

Một năm trước khi tốt nghiệp, Khuất Dương nhận lời tới thuyết giảng tại Viện Công nghệ Massachusetts. Hai trường Đại học vốn khá gần nhau, thấy thời gian hăng còn sớm, anh bèn quyết định tản bộ.

Đối diện khuôn viên trường Đại học Harvard là dòng sông Charles tươi đẹp, những tòa nhà theo lối kiến trúc châu Âu trang nghiêm cổ xưa lừng lững ven sông, con đường dưới cầu vẫn vít hương hoa cỏ, quang cảnh trong lành yên ả, Khuất Dương thả bước, nhắm mắt cảm nhận hương vị thành phố.

”Q, đứng lại, ngồi xuống. Tao bảo mày đứng lại cơ mà!!!

Một tiếng quát nhẹ cắt ngang sự yên lặng, trên bãi cỏ gần đó, cô gái trẻ tay cầm dây giữ chó cố gắng giảng con Lab lại, cách đó một quãng, có con sóc nhỏ đang tung hứng quả thông, điệu bộ như không biết nên cắn vào đâu. Chú chó ham thích đồ ăn hăm hở nhào về phía trước, còn cô gái trái lại nghiêng răng nghiêng lợi, quay lưng quàng xích trên vai, hùng hục kéo giật nó lại.

Khuất Dương buồn cười, bèn tiến tới giúp đỡ, chú chó bị kéo giật lại, con sóc bấy giờ tựa hồ giật mình, nhanh nhẹn ngậm chặt quả từng chạy biến.

Nguyễn Tiểu Kiều đặt móng xuống đất, một người một chó cùng thở phì phò. Lát sau nhớ tới “ân nhân cứu mạng” Khuất Dương, cô mới phải móng đứng dậy, cảm ơn rồi rút. Khuất Dương bấy giờ mới nhìn rõ

cô, một gương mặt thanh tú điển hình Trung Quốc, không quá mỹ miều, duy có đôi mắt là trong vắt như làn suối, vừa nhìn đã thấy vô cùng yêu mến.

Khuất Dương xua tay nói tiếng Trung: “Tiện tay ấy mà, vả lại tên tiếng Anh của tôi cũng là Q.”

Nguyễn Tiểu Kiều ngạc nhiên, còn chưa kịp đáp lời thì chú chó bỗng dựng vung đuôi, chạy ra thật xa, Nguyễn Tiểu Kiều hơi nghiêng mình chào anh, vội đuổi theo, đến khi cô bắt được kẻ đầu têu phá phách, ngoảnh lại nhìn thì chỉ thấy bóng lưng mờ nhạt của anh giữa làn sương sớm.

Lần thứ hai gặp gỡ cô không biết anh. Song anh chỉ liếc qua liền nhận ra đôi mắt trong veo ấy. Ai đó từng nói, xác suất hai người xa lạ gặp lại là một phần vạn, trở thành bạn bè là một phần hai vạn, yêu nhau thì càng tới một phần năm vạn, còn nếu muốn trở thành vợ chồng thì phải một phần mười lăm vạn. Giả dụ muốn sống bên nhau tới răng long đầu bạc, vậy phải mất hơn 20 năm chờ đợi bạn đời, còn phải mất sáu, bảy mươi năm kể vai sát cánh nữa. Muốn nói câu “Anh yêu em/Em yêu anh”, phải cần tới nhiệt huyết của cả đôi bên. Tất thấy đều không đơn giản. Chết ít cũng phải gặp được đúng người đã... Cho dù phải đợi thật lâu...

Lòng rung động tự lúc nào? Khuất Dương từng tự vấn. Có lẽ do đêm hôm đó cô quá đẹp, có lẽ do dáng người không hề dễ phòng lúc ở sô pha, cũng có thể do những khoảnh khắc sống chung vụn vặt đã khiến anh mê đắm... Kỳ thực, có gì cứ phải viện lý do? Ái tình chẳng phải đều không biết bắt đầu từ khi nào, chẳng hay sâu đậm từ thuở nào ư? Một khi đã động lòng, thì không cần sống chết phải có nhau, chỉ nguyện được bên nhau mãi mãi.

Anh chậm rãi thu hồi vẻ xuất thần, màn hình máy tính phản chiếu hình bóng Nguyễn Tiểu Kiều mê mết say sưa, ánh dương kéo vệt từng đường trên trán cô.

Hôm sau nhờ Nguyễn Tiểu Kiều gọi điện thông báo, Shaks mới biết tin Khuất Dương bị thương, bèn lập tức tới nhà Khuất Dương.

“Q, cậu xem xem, tớ mới mua cái này từ bệnh viện về đây.”

“Shaks, tớ chỉ bị thương nhẹ thôi, không cần dùng tới đâu.”

“Q, Trung Quốc có câu tục ngữ ‘giấu bệnh sợ thầy’ (1), như vậy không tốt, cậu đừng nên học theo Thái Hoàn Công.”

“...”

Còn chưa tới cửa đã nghe thấy giọng nói của hai người họ, lúc Nguyễn Tiểu Kiều mở cửa ra thì nhìn thấy cảnh Shaks một tay cầm gậy chống, một tay cố lôi Khuất Dương đang ngồi ở sô pha dậy, lớn tiếng tranh luận.

Shaks phát hiện ra cô, bèn rủ rê: “Nguyễn, cậu mau giúp mình, Q chẳng chịu nghe lời gì cả, tớ vì tốt cho cậu ta chứ đâu!”

Nguyễn Tiểu Kiều nhìn Shaks rồi lại quay sang ngó vẻ mặt bất đắc dĩ của Khuất Dương thì hiểu ra ngay, trông Shaks hào hứng hăm hở, cô bỗng phá lên cười, ôm bụng giải vây giùm Khuất Dương: “Shaks, đừng ép nữa, Khuất Dương thực sự không cần dùng tới thứ đó đâu.”

Shaks không thể lý giải nổi thái độ của Nguyễn Tiểu Kiều, càng gấp tới độ giậm chân bình bịch: “Nguyễn, sao cậu có thể nói giáo cho giặc (2) như vậy! Còn cầu kết với nhau (3) nữa!” Đạo gần đây anh ta học đòi Lãn Tri Ngôn, thích dùng thành ngữ, tuy luôn bị mọi người chê cười nhưng hề mở miệng là bật thốt thành ngữ bốn chữ.

Nguyễn Tiểu Kiều càng cười như nắc nẻ, Khuất Dương thì nín nhịn không phá lên cười, Shaks kích động hồi lâu, lượn qua lượn lại trông hết con gà trống vĩ đại, Nguyễn Tiểu Kiều ngớt cười, cầm lấy cây gậy trong tay anh ta, đỡ anh ta ngồi xuống: “Được rồi, là lỗi của tớ, tớ nhất định sẽ bảo anh ấy sử dụng món quà này.”

Shaks bực dọc ngồi xuống, cất giọng lo lắng dặn dò cô: “Nhất định phải bảo cậu ấy dùng nhé.”

Khuất Dương vừa cầm cốc nước Tiểu Kiều đưa, vừa tỏ ra cảm kích: “Shaks, cậu tới thăm thế này tớ rất vui, nếu được tớ sẽ sử dụng cây gậy đó, cậu không cần phải bận tâm quá đâu.”

“Là Tiểu Kiều báo cho cậu à?”

Tựa hồ như lý lẽ của mình đã được hai người họ chấp nhận, Shaks nhanh chóng quên mất chuyện giằng co vừa rồi, vui vẻ đáp: “Đúng vậy, sáng nay gọi tới công ty, Tiểu Kiều bảo chân cậu bị thương nên không đi làm được, tớ nghe vậy vội vàng tới thăm đó.”

“Vậy à, thế cậu tìm tớ có việc gì?”

“Ôi trời, cậu không nhắc thì suýt chút nữa tớ quên khuấy mất.” Shaks vỗ đùi đánh đét, hấp tấp nói: “Hôm qua tớ nhận được điện thoại của cô Ân, cô hỏi tớ có phải cậu có bạn gái không. Tớ không dám nói lung tung, bèn trả lời qua quýt cho có lệ.”

“Mẹ tớ ư?” Thấy Shaks gật đầu như gà mổ thóc, Khuất Dương bỗng nổi lòng hiếu kỳ: “Sao mẹ tớ bỗng dưng lại hỏi cậu chuyện này?”

“Hình như do ngài Đại tướng bảo mẹ cậu rằng mấy tuần rồi cậu không về thăm ông.”

Khuất Dương hơi cau mày, rồi tủm tỉm cười với Shaks: “Shaks, chân tớ đang đau, tắm rửa không tiện, đúng lúc có cậu, giúp tớ với nhé? Tục ngữ có câu ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’, Tiểu Kiều không thể giúp tớ được, đành nhờ cậu thôi.”

Shaks đang muốn dò la chuyện hai người họ, nào ngờ Khuất Dương thành linh chuyển đề tài quá nhanh, khiến anh ta ngớ người ra. Nguyễn Tiểu Kiều cười đến đau cả bụng, đẩy nhẹ anh ta, bảo: “Mau giúp anh ấy tắm rửa đi, tớ đi nấu cơm, hai người xong là vừa kịp ăn.”

Kể xướng người họa, Shaks đành ngoan ngoãn đỡ Khuất Dương lên lầu, loáng thấy cổ tay trái của Nguyễn Tiểu Kiều thì chợt dừng lại.

“Q, đó là...”

Khuất Dương nhìn theo tầm mắt anh ta, trông thấy chiếc vòng ngọc trong suốt bọc lấy cổ tay xinh xắn của Nguyễn Tiểu Kiều. Anh đưa ngón trỏ khẽ “sượt”, thì thầm: “Đừng để cô ấy biết.”

Lời tác giả

Lễ tang là lễ tang của bà Nguyễn Tâm Trúc, người đẩy xe nôi là Lãnh Tri Ngôn.

Lúc đó Khuất Dương 6 tuổi, Tri Ngôn 5 tuổi, Tri Niên 7 tuổi, Tiểu Kiều còn chưa đầy tháng.

Lúc Khuất Dương nhặt được Tiểu Kiều, anh 29 tuổi, cô 23 tuổi.

PS: Khuất Dương tốt nghiệp tiến sỹ năm 28 tuổi.

*Labrador: Một giống chó phổ biến trên thế giới.

(1) Câu “Giấu bệnh sợ thầy” có xuất xứ từ tích: Khi Thái Hoàn công Điền Ngộ (400 TCN-357 TCN) bị bệnh, danh y Biển Thước đã tới gặp và bảo ông phải tiêm thuốc mới khỏi được nhưng ông không nghe, sau đó mấy ngày, Biển Thước thấy bệnh ông chuyển nặng, khuyên nên bôi thuốc rồi uống thuốc nhưng ông cũng không đồng ý. Cuối cùng thì phát bệnh nặng, vô phương cứu chữa mới đến nhờ Biển Thước. Biển Thước cũng không chữa nổi, bỏ sang Tần. Sau đó ông cũng bệnh nặng qua đời.

(2) Nguyên văn là “Trợ Trụ vi ngược”, có nghĩa là giúp người xấu làm điều ác. Xuất phát từ 2 điển cố:

a. Sau khi Lưu Bang vào thành Hàm Dương, thấy cung điện nguy nga, châu báu vô vàn, mỹ nữ vô kể thì muốn ở lại trong cung vui vầy hưởng thụ. Nhưng lúc đó võ tướng Phàn Khoái khuyên y không nên vì chuyện nhỏ mà làm lỡ việc lớn, nhưng y không nghe, Trương Lương lại khuyên y rằng sở dĩ bọn họ có thể đánh tới Hàm Dương, chủ yếu do Tần Quốc tàn bạo vô lý. Bọn họ phải thay trời hành đạo, diệt trừ thế lực xấu xa, xóa bỏ sự xa hoa lãng phí và hoan lạc của tiền triều, thi hành chính sách tiết kiệm, hiệu triệu thiên hạ, nếu hiện giờ y chiếm lĩnh Tần quốc mà chỉ biết hưởng thụ vui vầy thì chính là hành vi “Trợ Trụ vi ngược”. Lưu Bang nghe Trương Lương nói có lý, bèn rút khỏi Hàm Dương, đóng quân bên ngoài.

“Trụ” ở đây ý chỉ vua Trụ vương, nổi danh bạo chúa trong lịch sử.

b. Vua Trụ vô cùng sủng ái phi tử Đát Kỷ, Đát Kỷ không những mị hoặc, mà còn rất độc ác, chỉ để thỏa mãn tâm tính điên cuồng bất thường của mình mà lôi kéo, dụ dỗ Trụ vương bày ra các hình phạt cực kỳ tàn khốc, Trụ vương luôn chiều theo ý nàng. Bởi vậy, người đời sau luôn quy tội triều Ân diệt vong vì Trụ vương sủng ái phi tử quá mức, Đát Kỷ là “Nữ nhân họa thủy”. Nhưng nhân vật Đát Kỷ có nghi vấn chỉ là nhân vật xuất hiện trong truyền thuyết, không có thật.

(3) Nguyên văn là cụm “Lang bái vi gian”, lang là sói, bái là một giống thú như chó sói. Ngày xưa nói con lang con bái phải đưa nhau đi mới được, lìa nhau thì ngã, vì thế cùng nường tựa nhau gọi là lang bái - . Lang bái vi gian - cùng nhau làm chuyện xấu.

8. Chương 8

Chương 8

Nguyễn Tiểu Kiều biến mất.

Tầm tan sở, Khuất Dương gọi cho cô nhưng không thấy bắt máy, chỉ độc tiếng nhạc chuông, nghĩ cô đang trên đường về, anh bèn mỉm cười gấp máy, tiếp tục đọc báo. Nhưng một tiếng trôi qua cô vẫn chưa về, anh gọi lại thì đối phương đã tắt máy. Anh lo lắng không yên, cau mày gọi cho Phỉ Nhiên, biết được rằng lúc tan làm, cô còn tươi cười từ chối lời mời cho quá giang của cậu ta.

Tay cầm điện thoại dần siết chặt lại, tâm trạng càng lúc càng sa sầm, lòng thất lại như thể ăn phải hoàng liên* vậy.

*Hoàng liên: Một vị thuốc rất đắng.

Anh thần thờ nhớ tới tình mơ hai hôm trước, cô tỉnh dậy trong lòng anh, nghịch ngợm hươ tay xem anh dậy chưa, thấy anh chưa tỉnh bèn giở thói xấu chọc vào mặt anh, đùa giỡn tới là vui vẻ, còn thông thả lướt tay theo từng góc cạnh khuôn mặt anh, anh vô cùng thích cảm giác này nên đành vờ như vẫn đang say ngủ. Thế nhưng cô cứ ngỡ anh không hay, che miệng rúc rích cười, cười thỏa thê rồi lại chui vào lòng, lí lắc gối đầu lên cánh tay anh...

Vết thương chưa khỏi hẳn, Khuất Dương đi lại rất mệt nhọc, trông anh tựa hồ như đang lết từng bước. Anh vịn vào cây gậy chống, nhích dần lên tầng, tới đoạn rẽ bất cẩn trượt chân, may mà nhanh tay túm được lan can.

Cửa phòng mở rộng, hương nước hoa cô thường dùng ập tới, các loại chai lọ son phấn dài ngắn khác nhau chật ních trên bàn, tủ quần áo còn mở một bên cánh, có lẽ do ban sáng dậy muộn nên chăn chiếu còn chưa gấp gọn, vài bộ đồ vương vãi nơi mép giường, giày tất vứt bừa bãi, Khuất Dương bật ngọn đèn vàng tỏa lan ánh sáng ấm áp khắp nơi, ánh đèn mềm mại như đâm vào mắt anh, anh khom người chậm chạp thu dọn từng món đồ lung tung.

Trách không? Dương nhiên phải trách rồi. Cô thật quá vô tâm, cố công gắng sức lừa anh, bắt anh phải chờ đợi, muốn đi là dứt khoát đi thẳng, chẳng những thế còn bỏ lại đủ thứ, khiến anh lúc nào cũng phải nhớ tới cô, làm tâm tư anh rối bời khôn tả, quên không đành, né tránh cũng chẳng xong, chỉ có thể ngày ngày canh cánh trong tim, mãi nhớ tới kẻ vô tình.

Đúng 7 giờ sáng tại công ty AIR.

Nghe tin sếp nghỉ làm, toàn thể nhân viên công ty AIR vô cùng kinh ngạc, sếp Khuất là người nổi danh thân thể sắt đá, từng làm việc quần quật không ngơi nghỉ suốt 48 tiếng, có người còn bảo sợ dĩ ai nấy trong công ty đều siêng năng chăm chỉ là bởi noi theo gương anh. Giữa cả rừng chuyện tán nhảm, Phỉ Nhiên chỉ hận không thể lập tức hóa thân thành Gia Cát Lượng, ném chồng cải trắng vui đập mồm mép bọn họ.

Đang lo không tìm được cách thoát thân, Phỉ Nhiên chợt thấy Nguyễn Tiểu Kiều lướt qua bên nãy ra ý hay. Sếp không có mặt, thôi đành xin lỗi Tiểu Kiều cô nường vậy.

Cậu giơ tay ra hiệu dừng, mọi người lập tức im bật, chùng như thích thú với vẻ thần bí của mình, cậu vịn tay, cắn môi húng hắng rồi cất giọng: “Ừm, nguyên do sếp nghỉ phép, tôi nghĩ so với tôi, thư ký Nguyễn còn biết rõ hơn đây.” Dứt lời, không màng tới phản ứng của bọn họ, cậu ta co giò chạy biến.

Ai nấy hiểu ra, vội dán chặt những đôi mắt như chiếu đèn X quang vào Nguyễn Tiểu Kiều, nhớ tới việc hôm liên hoan chào mừng nhân viên mới, sếp Khuất nắm tay thư ký Nguyễn cùng bước vào phòng hát, hơn nữa lúc đó, trong khi mọi người trêu chọc ầm ĩ, sếp Khuất lại tựa hồ như ngấm ngấm thừa nhận, hiện giờ đến cả trợ lý Phỉ cũng tỏ ra lập lờ tới vậy...

Mọi người chột vồ lẽ, có gian tình nha!

Ồi da, thật đúng là nằm cũng trúng đạn* mà! Phỉ Nhiên chết tiệt dám lấy cô ra làm bia đỡ đạn, thật đáng giận! Lòng nổi giông tố, song ngoài mặt Nguyễn Tiểu Kiều vẫn phải tỏ ra bình tĩnh, cô cười tươi như hoa với mọi người, mau mắn lùi lại rồi xoay người nhanh như chớp, trốn biệt vào phòng sếp. Ai nấy chỉ kịp thấy mỗi bóng cô!

*Nằm cũng trúng đạn: Vô duyên vô cớ dính líu tới chuyện gì đó.

Thoát khỏi truy vấn của mọi người, Nguyễn Tiểu Kiều thở phào một hơi, ngồi xuống ghế xoay.

Phòng làm việc của Khuất Dương không quá rộng, thiết kế khác với kiểu bày trí đơn giản như ở nhà, căn phòng toát vẻ trang trọng uy nghiêm, bàn, ghế, giá sách, đều làm bằng gỗ, thảm trải sàn bằng lông cừu, đôi chỗ đặt vài chậu cây cảnh để tăng thêm sinh khí.

Nguyễn Tiểu Kiều chống cằm hồi tưởng dáng vẻ làm việc của Khuất Dương. Anh luôn ngồi thẳng tắp, tư thế viết chữ giống hệt ảnh minh họa trong sách giáo khoa, anh bị cận nhẹ nhưng không đeo kính lúc ở công ty, cho nên mỗi khi nhìn màn hình luôn phải nheo mắt, anh không thích cà phê, chỉ thích uống trà, lúc gặp phải khó khăn trong dự án càng thích dùng trà nóng bỏng lưỡi, lúc trời nổi gió thích mở toang cửa sổ, lúc mệt thì day trán nhắm mắt dưỡng thần...

Tiếng di động rì rì cắt ngang hồi tưởng, màn hình hiển thị tên Lãnh Tri Ngôn càng khiến cô luống cuống, loạng choạng đứng dậy, bắt máy: “Chị.”

Lãnh Tri Ngôn không thích vòng vo, cô thẳng thắn: “Xe đang chờ ở dưới, hết giờ xuống ngay.”

Đây là tối hậu thư dành cho Nguyễn Tiểu Kiều, cô vò góc áo, cắn chặt môi, nếu không có cuộc điện thoại này thì cô dường như quên khuấy mất mình từng đáp ứng chuyện gì. Tay cầm di động, tiếng “bíp, bíp” liên hồi khiến cô buồn bực, quét mắt qua màn hình máy tính, dù tuyến một màu đen nhưng vẫn thật nhức mắt.

Lát sau, Nguyễn Tiểu Kiều dường như hạ quyết tâm, cắn răng mở máy, thao tác như bay. Trong chốc lát đã viết xong một lệnh*, chạy thử, sửa lại, rồi cho vận hành. Chỉ vài phút cũng đủ để cô tung hoành, cô cắm USB, xong việc, cẩn thận xóa mọi vết tích, sau đó tắt máy.

Cô làm gì cũng luôn chuyên chú, nhưng lần này tâm trạng lại thấp tha thấp thỏm, từ đầu chí cuối tay cứ run run, đôi lần còn trượt tay khỏi chuột.

Thở phào một hơi, lòng vẫn phập phồng âu lo, Nguyễn Tiểu Kiều nhẹ chân rời phòng Tổng Giám đốc.

**

Lãnh Tri niên vừa ngẩng đầu đã trông thấy hai cô em gái. Lãnh Tri Ngôn giống hệt mọi khi, biểu cảm gượng gạo, vẻ mặt e dè, toát vẻ đề phòng, Lãnh Tri Ngữ đứng cạnh thì ngây ngẩn, tựa hồ không rõ thả hồn nơi đâu, bị cô chị véo cho tỉnh lại, kêu đau oai oái, nhảy dựng lên, trừng mắt với chị nhưng không dám nói gì, còn bị chị lườm cho cháy mắt, đành tui thân lẻo đẻo đi theo.

Lãnh Tri Niên nheo mắt trông, xách hành lý tiến tới.

Tài xế đỡ lấy hành lý đi trước, Lãnh Tri Ngôn tóm Tiểu Kiều tới chào anh, Tiểu Kiều tức tối cất lời rồi im bật, làm bộ giả chết, Lãnh Tri Niên chẳng ừ hử gì, lướt nhìn cô một lượt, trông cái cổ ương bướng nghển cao như con gà chọi thì cười giễu quay đầu đi.

Lãnh Tri Ngôn bực bội, thầm hận sắt không thành thép*, ném cho Tiểu Kiều ánh mắt căm ghét, Tiểu Kiều lập tức ỉu xìu như quả bóng xì hơi, cun cút theo đuôi.

*Ý chỉ vì hy vọng ai đó tiến bộ nhưng không thành thì bất mãn, sốt ruột mong người đó giỏi lên.

Cả đoạn đường vào nhà không ai nói chuyện. Lãnh Tri Niên tựa lưng vào sofa, uống xong nửa cốc cà phê mới cất tiếng: “Em có chuyện gì hả?”

Lãnh Tri Niên toan đáp lời thì bị ánh mắt anh cảnh cáo, đành ngậm miệng lại. Nguyễn Tiểu Kiều thấy vậy càng tức tối, cao giọng: “Anh lờm chị em làm gì, không liên quan tới chị ấy.”

Lãnh Tri Niên đã quen với kiểu xấc xược bướng bỉnh của cô, càng từ tốn chọc ngoáy: “Sao hả? Còn chưa vào đề, em đã vội thế à?”

Tuy bình thường Nguyễn Tiểu Kiều luôn tỏ ra thân thiện, nhưng cô không phải kiểu vô dụng, trừ Lãnh Tri Niên ra, có thể nói dễ gặp chuyện ép buộc thì cô càng ương bướng hơn. Cô vốn chẳng hề e dè Lãnh Tri Niên, nghe anh lững lờ tra khảo đã thấy khó chịu, nếu không phải do Lãnh Tri Niên liên tục đưa mắt cảnh cáo, cô đã gào toáng lên từ lâu. Cô nàng Tiểu Kiều tự thấy không đáp trả vài câu thì thật có lỗi với tính nóng nảy của mình quá, bèn hét to: “Kể khoe da phơi thịt trên báo nào có tư cách dạy dỗ em!”

Đạo gần đây ở thành phố S, chủ đề tán gẫu nóng hổi nhất luôn xoay quanh quảng cáo nước hoa mới của nữ thần Để Úc. Kiều nữ để lộ đôi chân trần, đầu đeo vòng hoa giữa cảnh rừng rậm nhiệt đới, dáng ngồi vắt chân hình chữ L, dựa vào thân cây, lá rụng đầy trời, tay đặt lên tấm lưng trần của một người đàn ông, ánh mắt sòng sánh mê ly, đôi môi đỏ thắm khép hờ, bờ vai trắng ngần ẩn hiện sau bóng lưng và lọn tóc mềm mại, đôi chân thon dài trắng muốt đẹp tới mê người.

Quảng cáo nhận được tán thưởng vang dội, ai nấy xôn xao bàn tán, phỏng đoán xem chủ nhân của bóng lưng đó rốt cuộc là ai mà có thể khiến nữ thần ưu ái như thế, mặc dù Để Úc theo phong cách gợi cảm quyến rũ, nhưng chưa từng hợp tác thân thiết với người khác tới vậy. Có điều dù cho những tay phóng viên kỳ cựu nhất cũng không cạy được miệng những người liên quan để điều tra ra danh tính người đàn ông đó, và lại đại diện của một số nam tài tử còn cố tình tuyên bố đó là nghệ sĩ nhà mình, khiến chân tướng càng khó bề phân biệt.

Người ngoài không hay, nhưng Nguyễn Tiểu Kiều thì biết rõ đó chính là Lãnh Tri Niên, cô đâu có mù mà nhìn không ra chứ! Hơn nữa mối quan hệ giữa hai người họ trước giờ mập mờ lằng nhằng, nhắm mắt cũng biết đó là Lãnh Tri Niên. Muốn người không biết, trừ phi đừng làm. Đối với việc Lãnh Tri Niên chấp nhận “khoe da phơi thịt” nhằm lấy lòng Để Úc, Nguyễn Tiểu Kiều vô cùng khinh bỉ, nên mới thừa dịp lấy cớ chặn họng anh.

Cô nói úp úp mở mở, người ngoài nghe không hiểu gì, nhưng đương sự Lãnh Tri Niên hiểu ngay, bèn nheo mắt lờm cở.

Để Úc thực ra chính là điều tối kỵ trong lòng Lãnh Tri Niên. Bất cứ ai biết mối quan hệ giữa họ đều không dám tùy tiện nhắc tới cái tên này trước mặt anh ta, Nguyễn Tiểu Kiều làm vậy chẳng khác gì lao đầu vào họng súng. Lãnh Tri Niên không tỏ ra tức tối, trái lại còn tươi cười, tay vuốt nhẹ vào vết răng cắn chỗ hở khẩu, nói: “Lãnh Tri Nữ, em giỏi lắm.”

“Đương nhiên em giỏi hơn anh nhiều”, cô dứt lời liền móc USB ra đặt xuống bàn: “Chẳng phải Lãnh thị muốn giành được dự án của thành phố sao? Đây là phương án thiết kế của công ty AIR, anh cầm lấy mà nghiên cứu.” Dứt lời chân bước thẳng lên tầng.

Lãnh Tri Niên giận dữ tới mức trán hằn đầy gân xanh, thứ này hằn rất cơ mật. Tuy anh tin tưởng vào khả năng của cô em gái, thương trường cũng khó tránh phải dùng thủ đoạn, nhưng dẫu sao đây cũng là chuyện vi phạm pháp luật, anh không muốn em gái mình sau này phải lãnh tiếng xấu giùm Lãnh thị. Anh lập tức cân nhắc lợi hại, ra quyết định: “Một tháng tới em không được rời nhà nửa bước.”

Nguyễn Tiểu Kiều vốn chưa nguôi bực, nay nghe thấy vậy càng điên tiết hơn, tưởng anh tức chuyện quảng cáo, mồm rống lên: “Tại sao chứ? Anh đúng là đồ dám làm không dám nhận. Cầm tù em để làm gì? Em sẽ kiện anh tội xâm phạm nhân quyền!”

Lãnh Tri Niên mặc xác cô, phất tay ra hiệu cho vệ sĩ lôi cô lên tầng.

Nãy giờ xem hai vị tựa Diêm vương đấu đá, Lãnh Tri Niên sốt ruột khôn kể, khổ không kể xiết, bèn lén nhắn tin gửi cứu viện. Ai dè cứu viện chưa tới, Lãnh Tri Niên đã xử lý xong tiểu yêu tinh, chĩa mũi dùi về

về phía cô, anh ta vừa đưa cốc cà phê tới bên miệng, vừa cất giọng hỏi: “Kể rõ ràng xem nào.”

Lãnh Tri Ngôn thấy anh nổi trợn lòi đĩnh thì không dám bao che cho Tiểu Kiều nữa, ngược lại những mong có thể trối chết con bé ấy lại, dâng đến cho anh trút giận, thấy có cơ hội lập công thì vội vã mồm năm miệng mười kể lại một mạch. Cuối cùng còn bổ sung: “Khuất Dương hình như chưa biết thân phận của Tiểu Kiều.”

Thấy anh không nói không rằng, bện chau mày suy tư, Lãnh Tri Ngôn không dám lên tiếng tiếp, cũng chẳng màng nghĩ xem vị hung thần này đang suy tính chuyện gì, chỉ thầm mong nhanh chóng thoát khỏi chốn này, ánh mắt bất giác ngóng về phía cửa.

9. Chương 9

Chương 9

Albert Einstein từng giải thích về thuyết tương đối như sau: “Nếu đàn ông ở bên một cô gái đẹp thì sẽ thấy vui sướng như thể mới trải qua độ ba phút, nhưng nếu ở bên cạnh một bà lão lải nhải liên hồi, sẽ thấy dài đằng đặc như thể đã trải qua một năm.”

Lãnh Tri Ngôn nghĩ thiên tài quả đúng là thiên tài, nhận xét chuẩn không cần chỉnh, thuyết tương đối này giống hệt tình cảnh hiện giờ của cô! Vị hung thần nghe chuyện nhưng chẳng thấy phản ứng gì, ngồi im hệt như pho tượng. Lãnh Tri Ngôn không rõ anh đang nghĩ gì, đành cắn răng đứng yên trên đôi giày ười phân, khổ không tả nổi. Bụng ôm một bở bực tức, ngoài cửa bỗng vọng tới giọng Shaks, khiến cô mừng như bắt được vàng.

Lãnh Tri Niên cau mày ngẩng lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Lãnh Tri Ngôn, anh không ngạc nhiên khi thấy Shaks tới, ngược lại còn đang chờ gã si tình ấy. Trò khôn vặt của Lãnh Tri Ngôn sao qua nổi mắt anh, vốn định đích thân gọi cho cậu ta, nào ngờ có cô ngốc đưa cậu ta tới tận cửa.

Shaks vốn đang ở nhà Khuất Dương, bỗng nhiên nhận được tin nhắn “SOS” liền giật bắn mình, vội vã dùng GPS xác định vị trí của Lãnh Tri Ngôn, tạm yên tâm rồi mới an ủi cậu bạn thêm dăm ba câu, sau đó nhanh chóng lái xe tới nhà họ Lãnh. Vừa tới cửa liền thấy Mâu Tư yêu dấu nhìn mình với ánh mắt lấp lánh hệt con mèo nhỏ, cậu ta bỗng chợt vô cùng tự hào, không để ý tới Lãnh Tri Niên cũng đang ở đó, hào hứng hỏi: “Ngôn, chuyện gì xảy ra vậy? Em ổn chứ? Anh nhận được tin nhắn của em thì vội tới ngay, rốt cuộc có việc gì thế?”

Lòng thầm kêu hỏng, Lãnh Tri Ngôn bực bội, gã này sao hôm nay lại ngớ ngẩn thế chứ. Trông ông anh thần nhiên dán chặt đôi mắt đào hoa lên người mình, cô bỗng thấy tê dại hết cả người. Cô đành nhoen cười gượng gạo, vòng vo: “Shaks, anh ngồi xuống đi đã, em đi pha cho anh cốc cà phê.” Nói rồi mau mắn phi vào bếp.

Shaks toan hỏi tiếp thì bị Lãnh Tri Niên giơ tay cắt ngang: “Tôi bảo Tri Ngôn gọi cậu tới đây, tôi có chuyện cần bàn về dự án khu trung tâm.”

Thấy Shaks bị cản lại, Tri Ngôn càng muốn ở lý trong bếp. Đối với ông anh của người yêu, thái độ của Shaks có phần phức tạp, đương nhiên anh ta cũng muốn lấy lòng người anh này, bởi vậy nghe lời ngồi xuống.

“Đây là bản kế hoạch của tổ dự án.” Nói rồi đẩy chiếc USB tới trước mặt Shaks: “Không phải tôi không tin cậu, Lãnh thị đã cất công mời thì đương nhiên phải tôn trọng thiết kế của cậu, có điều tôi nghĩ nếu bọn họ đã hoàn thiện xong thì cậu cũng nên xem qua, dẫu sao cũng không mất quá nhiều thời gian. Dĩ nhiên cuối cùng vẫn phải dựa vào thiết kế của cậu, dự án lần này tuyệt đối không được xảy ra sai sót.”

Chuyện này không phải Shaks không hiểu, có điều anh ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, toan mở miệng hỏi thì Lãnh Tri Ngôn bưng cà phê ra, cắt ngang mạch suy nghĩ, đến lúc sực nhớ ra để hỏi thì anh ta đã về tới nhà, vò tóc bước vào phòng tắm, quẳng sạch mọi nghi vấn ra sau đầu.

Công ty AIR hai hôm nay nhốn nháo tới mức người ngã ngựa đổ khắp nơi. Chẳng hiểu sắp trên nghĩ gì mà muốn làm lại hoàn toàn hồ sơ thiết kế dự án khu trung tâm, khiến Triệu Lục ôm lấy Phỉ Nhiên khóc ròng,

la hét gào xin. Mấy hôm nay Phỉ Nhiên cũng bận rộn sắp sửa như con thoi, sắp sửa lại bản kế hoạch, dẫn tới việc cậu ta một mặt phải sắp xếp lại công việc, một mặt phải trấn an đám nhân viên, vậy mà đúng lúc này lại chẳng thấy Nguyễn Tiểu Kiều đâu, báo hại cậu ta phải kham đủ mọi việc.

Khuất Dương tranh thủ pha trà ở phòng nước thì thoáng nghe thấy Triệu Lục thở vắn than dài, lại trông rõ điệu bộ mỗi mặt của Phỉ Nhiên. Anh biết việc sửa hồ sơ khiến bọn họ rất áp lực, nhưng chuyện ảnh hưởng lớn tới công ty, anh bắt buộc phải làm vậy. Tay vỗ nhẹ lên vai Phỉ Nhiên, Khuất Dương quay sang bảo Triệu Lục: “Cậu bảo mọi người trong tổ, chỉ cần hoàn thiện xong hai phương án thôi.”

Vận may từ trên trời rơi xuống, Triệu Lục lập tức luôn mồm cảm tạ, ôm cổ phi về phòng. Phỉ Nhiên suy tư, cất giọng hoài nghi: “Sếp làm phương án thứ ba một mình à?”

Khuất Dương nhoen cười như thể khẳng định. Phỉ Nhiên sững sốt khó thoát nên lời, từ trước tới giờ có bao giờ sếp phải đích thân ra trận đâu, dù dự án lần này khá lớn nhưng cũng đâu tới mức cần sếp xông vào. Dù đã theo sếp vài năm, nhưng Phỉ Nhiên vẫn không hiểu nổi rốt cuộc trong đầu sếp đang nghĩ gì.

Khuất Dương có thể hiểu được tại sao Phỉ Nhiên kinh ngạc, nhưng có những chuyện chỉ thành ý không thôi thì chưa đủ, nhất định phải tỏ rõ thực lực. Anh khẽ lắc đầu cười khổ, ngữ điệu bình tĩnh: “Cậu lo làm tốt chức trách của mình đi, những chuyện khác để tôi xử lý.” Nói đoạn lại vỗ mạnh lên bả vai cậu ta, thông thả ra ngoài.

Đầu gối vẫn còn sưng, nên anh đi lại vẫn khá chậm, mỗi đoạn đường ngắn từ phòng nước tới phòng làm việc cũng khiến anh mất sức, ánh nắng chói chang ngày hè xuyên qua ô cửa kính, đổ bóng lên mặt anh, Khuất Dương nheo mắt ngả lưng xuống ghế, âm thầm hồi tưởng.

Viện Công nghệ Massachusetts* nổi danh sở hữu môi trường học thuật khắc nghiệt, sinh viên theo học phải vất vả tới mức “nước cũng chẳng kịp uống”. Muốn tốt nghiệp được, sinh viên phải hoàn thành đủ ba trăm sáu mươi học phần, thiếu một không xong. Các công trình kiến trúc trong trường thường mang màu xám và đỏ đậm. Thư viện trường tọa lạc ở vị trí đắc địa, bởi vậy rất nhiều sinh viên tận dụng các buổi thuyết giảng để tới đó tự học. Sinh viên tham dự các buổi thuyết giảng kiểu này hết sức tự do, nếu thấy hứng thú thì sẽ ngồi lại nghe giảng, không thích thì sẽ yên lặng rời phòng, đôi khi giữa buổi vẫn thấy người ra kẻ vào.

*Massachusetts Institute of Technology (MIT): Viện Công nghệ Kỹ thuật Massachusetts - trường ĐH nổi tiếng về khoa học kỹ thuật hàng đầu thế giới.

Nguyễn Tiểu Kiều cũng giống như vô số Trình Giảo Kim* khác. Dắt chó đi dạo về mới sức nhớ ra hôm nay có hẹn cô bạn chung phòng Lea đi nghe giảng, hai cô nàng lè mề trễ giờ, bèn lúi húi bước vào tử cửa hông. Lea cầm quyển sách chuyên nghiệp dày cộp, vật vờ mò mẫm, nhận thấy người bên cạnh cúi đầu chăm chú đọc gì đó, bỗng dừng thốt câu “Reserved (Xứng đáng)”, sau lại không thấy nói năng gì, cô bèn tò mò nhìn sang, Nguyễn Tiểu Kiều làm bộ ngáp ngáp ngắn ngáp dài, lè lưỡi trêu cô, không cho cô xem, khiến cô hơi cáu, bèn cù léc cô nàng.

**Trình Giảo Kim là một nhân vật trong lịch sử Trung Quốc. Người xưa gọi Trình Giảo Kim để chỉ những người thấy việc bất bình chẳng tha, hoặc những kẻ hay chen chân vào chuyện người khác.

Hai cô bé lấm lét đùa giỡn một hồi rồi ai nấy im lặng đọc sách, không ngờ đã gây chú ý cho người trên bục. Khuất Dương chăm chú giảng bài, lòng thầm thấy buồn cười. Hóa ra là cô ấy.

Lúc hết giờ anh bị mấy bạn sinh viên quần lấy hỏi han, cô bé kia tay ôm chồng sách, sôi nổi nói cười đi qua anh, anh tinh mắt nhận ra đó là sách chuyên ngành máy tính, bỗng kinh ngạc, thầm nghĩ cô bé này có lẽ rất giỏi.

Sau này về nước gặp lại trên cầu, cô không nhận ra anh, anh cũng từng thắc mắc, một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành máy tính từ MIT danh giá sao lại thích công việc thư ký chuyên làm những việc nhỏ nhặt chứ?

Hôm cô sốt sắng xin nghỉ sớm, bởi quá lo lắng, anh bèn bảo tài xế theo gót cô, thế mới biết cô cùng uống trà với Lãnh Tri Ngôn. Anh nhờ người tìm hiểu, rốt cuộc phát hiện ra cô là nhị tiểu thư nhà họ Lãnh. Anh thực lòng không muốn nghĩ rằng chuyện đôi bên trùng phùng vốn không phải ngẫu nhiên, còn tự ép bản thân không được suy đoán lung tung.

Khuất Dương đang tự đánh cuộc, bởi có tình, nên sẽ vì nhau, anh sẵn lòng bỏ qua tất cả, chờ cô hiểu ra. Nhưng cô trái lại lừa dối anh, giả vờ bệnh, viện cớ quét dọn nhà cửa thuận tìm kiếm phương án thiết kế, thừa dịp anh bị thương không thể tới công ty liền mất hút luôn, không cho anh một câu trả lời dứt khoát, khơi gợi tình yêu trong anh, nhưng lại không màng trách nhiệm, còn chẳng thèm nói lời từ giả nữa.

Kể đang yêu đôi lúc thật đáng thương. Quen rót sẵn bát canh để cạnh bên cho nguội, đến lúc ăn xong mới sực nhớ ra không còn người vì uống vội quá mà bị rất lưỡi, trước khi ngủ sẽ tới gõ cửa phòng đối diện, nhưng người chúc ngủ ngon đầu còn nữa, lúc làm việc mệt mỏi thường ngẩng lên nhìn, duy chỉ thấy mỗi chiếc bàn mà người đó từng ngồi. Anh bỗng nhớ lúc cô cúi kính, nhớ khuôn miệng nhỏ xinh lúc ngủ hơi trề ra, nhớ bộ dạng uể oải chờ cửa đợi anh về, nhớ điệu bộ phân vân khi chọn sữa, nhớ lúc cô nức nở trong lòng anh, khi cô xấu hổ thẹn thùng, lúc cô sợ sệt lo lắng. Anh quá nhớ cô, nhớ tới bầm gan tím ruột.

Anh luôn tỏ ra thân thiện với mọi người, thế nhưng riêng lúc này đây, chỉ mình Khuất Dương nhăm nháp xót xa.

Tục ngữ có câu: “Trên ban chính sách, dưới dùng đối sách”. Lãnh Tri Niên không cho cô ra khỏi nhà, nhưng chân là của cô, chẳng lẽ cô không biết tự đào tẩu sao? Bị nhốt cả tuần liền trong nhà, hết ăn rồi lại ngủ, đến Van Gogh** cũng thành người tầm thường mất! Nhân lúc Lãnh Tri Niên tới công ty, cô nàng Tiểu Kiều lập tức vắt óc nghĩ cách trốn khỏi nhà.

*Là một hiện tượng trong xã hội TQ, nghĩa là khi bên trên ban xuống một chính sách nào đó, thì bên dưới thường lách luật thực thi, hoặc trước khi lãnh đạo đi thị sát, thì thường sẽ thông báo cho cấp dưới để bọn họ chuẩn bị, giấu diếm hết những chuyện không hay.

**Vincent Willem van Gogh: Danh họa nổi tiếng người Hà Lan.

Lâu ngày được thả ra phố, Nguyễn Tiểu Kiều lần đầu tiên cảm thấy thành phố S thật xanh tươi rực rỡ, trong không gian lan tỏa hương thơm ngọt ngào, cô nàng Tiểu Kiều ăn sáng chưa no bèn lập tức nhảy vào một quán bánh ngọt gần đó.

10. Chương 10

Chương 10

Lãnh Tri Ngôn từng nhận xét thế này về lão phu nhân nhà họ Lộ khi tới dự tiệc nhà họ: “Sống đến từng đó tuổi, thì dung mạo không còn là yếu tố tiên quyết để đánh giá nữa, thay vào đó là khí chất, bởi dù an nhàn sung sướng tới đâu thì mặt mũi kiêu gì cũng sẽ hằn nếp nhăn. Em nhìn bà Lộ xem, đôi tay mềm mại trắng muốt, nhìn qua là biết chẳng phải động tay bao giờ, mặc bộ sườn xám màu cánh sen tinh xảo thêu mẫu đơn xanh lục, trông đáng đáp chẳng khác gì mấy cô tuổi đôi mươi, bà ấy mà đeo vàng bạc thì quá tục, phải đeo vòng ngọc óng ánh trong suốt thế kia kìa, dù không quá bắt mắt, nhưng kết hợp tổng thể trông đẹp dễ khôn tả, ngay cả đôi giày cũng rất hợp... Chao ôi, quả đúng là tiểu thư chính tông Thượng Hải, tư thái khác hẳn so với những quý bà dát vàng dát bạc lên người khác. Phụ nữ sống thọ được như bà ấy cũng hơi khó đấy...”

Hồi đó Nguyễn Tiểu Kiều còn nhỏ, không hiểu lắm những lời Lãnh Tri Ngôn nói, duy chỉ mê mẩn tạo hình “tiểu thư bên Thượng Hải xưa”, có dạo còn say mê lịch sử thời Dân quốc tới nỗi thường xuyên xối tung giá sách nhà họ Lãnh lên.

Tiệm bánh ngọt ngay trước mắt cô đây, thật quá hợp với tâm trạng thiếu nữ mộng mơ về thời Dân quốc! Tòa nhà hai tầng tường xám ngói đỏ theo lối phương Tây, mái hình chóp nhọn kiểu nhà thờ, cửa kính dát ngọc lưu ly*, trước cửa treo đồng hồ quả lắc theo kiểu cổ xưa, dây leo quấn quanh khung cửa, cảnh đẹp ý vui. Trong tiệm trang trí theo phong cách Baroque**, ngay cả nhân viên phục vụ cũng mặc trang phục thời Dân quốc, thoáng chốc khách hàng như cảm thấy đang lạc bước quá khứ, trải nghiệm không khí Thượng Hải xưa.

**Ngọc lưu ly là loại ngọc có màu sắc trong suốt.

*Phong cách/Kiến trúc kiểu Baroque là tổ hợp những họa tiết hoa lá uốn lượn cách điệu, chi tiết, tỉ mỉ, cầu kỳ, hoặc những hình khối được đan cài linh hoạt, kiến trúc Baroque thường được thấy trong nhà thờ, nhà hát.

Thưởng thức món ngon trong khung cảnh này rất tuyệt, Nguyễn Tiểu Kiều gọi vài món rồi ngồi xuống chiếc bàn trong góc sát cửa sổ, từ tốn hưởng thụ tự do.

Đối với kiến trúc sư, điều quan trọng nhất là linh cảm, kế tới là đồ ăn... Ừm... Chỉ ít đối với Shaks là vậy. Vài hôm trước, trên đường đưa Lãnh Tri Ngôn về nhà, anh ta phát hiện ra một hiệu bánh khá đẹp, hơn nữa, anh ta đặc biệt chú ý tới nó vì phong cách trang trí rất đặc biệt, khiến anh ta nổi hứng hiếu kỳ. Hôm nay lúc sửa xong bản kế hoạch cho Lãnh Tri Niên, Shaks căn chuẩn giờ, tạt qua cửa hiệu để mua bánh tặng nữ thần trong lòng Mẫu Tư.

Chọn xong bánh rồi, nhân lúc nhân viên đang đóng gói, Shaks hứng chí ngó nghiêng khắp nơi, chợt nhìn thấy Tiểu Kiều đang ngồi trong góc, nhất thời vừa mừng vừa bực, sải bước tới, bất giác cao giọng: “Nguyễn!”

Cô nàng Tiểu Kiều đang thất thần, bỗng bị Shaks làm bừng tỉnh, nhỡ tay sánh nửa cốc cà phê ra ngoài, lòng thầm tiếc rẻ, miệng cất tiếng: “Shaks, trùng hợp thế.”

“Nguyễn, cậu mắt nhắm mắt tích ở đâu thế hả? Q tìm cậu vất vả lắm đấy.” Shaks khỏi cần cô mời cũng tự ngồi xuống, may chau tít lại.

“Anh ấy... đi tìm tớ ư?”

Thấy cô ngạc nhiên, Shaks càng tuôn một lèo: “Còn không nữa? Q thích cậu như thế, sao có thể không lo lắng sốt ruột chứ. Q từng nói rằng, chỉ có hôn thê tương lai mới được nhận đồ gia truyền nhà cậu ấy. Cậu nghĩ xem, Q đã coi cậu là vợ, sao cậu có thể chẳng nói chẳng rằng mất hút như vậy!” Nói rồi chỉ thẳng vào chiếc vòng tay Tiểu Kiều đang đeo.

Nguyễn Tiểu Kiều xin thề rằng từ bé tới giờ cô chưa bao giờ chán động tới vậy. Cô bất giác ngẩng nhìn chiếc vòng trơn bóng, mãi chẳng thốt nên lời, hàng mi rung rung, thẳng thốt rơi lệ. Nói không nhưng nhớ là giả, mấy hôm nay Khuất Dương cơ hồ chiếm trọn tâm trí cô, từng chi tiết lúc sống chung hiển hiện hết lần này tới lần khác trước mắt cô, cô cứ tưởng rằng cô không thích anh, nhưng nếu không phải thích thì là gì đây? Lần đầu tiên cô cảm thấy hối hận vì bản tính ngang bướng của mình, anh thích cô, còn tặng đồ gia truyền cho cô, bao dung với tính khí trẻ con của cô, còn lo lắng quan tâm tới cô nữa, nhưng cô... Cô đối xử với anh thế nào chứ.

Hai người họ không trò chuyện, kẻ thì lặng lẽ khóc, người thì lúng túng chẳng biết dỗ dành thế nào. Khách hàng trong hiệu bánh tò mò nhìn ngó, ai nấy đều hiếu kỳ về mối quan hệ giữa bọn họ.

Nhân viên phục vụ dè dặt tới gần, khom lưng nhẹ giọng hỏi: “Ừm... thưa anh, chúng tôi đã gói xong đồ anh chọn rồi. Xin hỏi để ở đây hay thế nào?”

Shaks bỗng dưng bị mọi người dán chặt ánh mắt khiển trách, đương hết sức ngại ngùng, nghe thấy vậy thì như thể được đại xá, vội vã gặt đầu cầm lấy gói bánh, bất đắc dĩ bảo Nguyễn Tiểu Kiều: “Nguyễn, tớ đang có việc, tớ... đi trước nhé, cậu về nhà đi, Q lo lắm đấy, cậu ấy gầy đi nhiều rồi.” Trông cô gặt đầu, anh ta thở phào nhẹ nhõm, thấy sắp muộn giờ, bèn nói đôi câu nữa rồi đi thẳng tới Lãnh thị.

Lãnh Tri Ngôn sốt ruột gõ bút lên bàn, chốc lại nhìn xuống tay xem đồng hồ, hôm nay sao thế nhỉ, muộn thế này rồi mà còn chưa thấy tên gốc đó đâu.

“Ngôn, hôm nay anh mua cho em bánh ngọt vị xoài này, nghe nhân viên cửa hàng bảo món bánh này mỗi ngày làm ra rất ít, mùi thơm lắm.” Quen thói tự động đẩy cửa bước vào, Shaks chợt phát hiện sắc mặt nữ thần của mình hôm nay hơi khác lạ, đôi môi đỏ thắm của cô dường như hơi mím lại. Anh chàng ngốc thành linh hiểu ra, vui sướng sắp lại gần: “Ngôn, em đang giận à? Giận anh ư? Giận vì anh tới muộn à?” Cứ như thể vỡ lẽ ra được gì, vẻ mặt anh ta coi bộ mừng như điên: “Em giận anh có phải nghĩa là đã bắt đầu để ý tới anh không? Có phải không? Hả?”

Lãnh Tri Ngôn bị hỏi dồn, xấu hổ vô cùng, ngại ngùng quay đầu tránh né, giành lấy gói bánh trong tay anh ta, mở ra nếm thử, thấy anh ta vẫn gương đôi mắt lấp lánh sáng rực chờ đáp án, bèn nhoẻn cười trả lời chẳng liên quan: “Bánh ngon lắm.”

Chàng trai được khen nhanh nhẩu lên tiếng: “Vậy ngày nào anh cũng mua cho em nhé”, dừng một lát, như thể sợ nhớ ra chuyện gì, anh ta chán nản bật thốt: “Thôi rồi! Quên mất không hỏi địa chỉ của Nguyễn, Q mà biết mình gặp Nguyễn nhưng không hỏi về, thế nào cũng mắng cho xem.”

Biết anh ta thân với Khuất Dương, lại hiếm khi nghe anh ta cất giọng phàn nàn, cô hào hứng hỏi: “Nguyễn là ai thế?”

“À, là Nguyễn Tiểu Kiều, cô ấy là người Q thích.” Chàng ngốc này lại vô tình tiết lộ, y hết như lần trước lỡ miệng với Khuất Dương.

Lãnh Tri Ngôn đứng phắt dậy, khí thế hùng hực, sốt sắng tra hỏi: “Anh nói lại đi, Nguyễn là ai cơ?”

“Là Nguyễn Tiểu Kiều, người Q thích.”

“Anh gặp con bé ở đâu?”

“Ở tiệm bánh ngọt gần nhà em.”

Không đợi anh ta dứt lời, Lãnh Tri Ngôn vợ lấy chiếc túi, chạy vội ra ngoài, Shaks phản ứng chậm hơn một chút, đứng dậy đuổi theo thì đã chẳng thấy bóng cô đâu. Anh ta vò đầu bứt tóc, khó lòng hiểu nổi, sao ai cũng kỳ lạ như vậy chứ! Phụ nữ đúng là khó hiểu!

Lòng thầm cầu mong Nguyễn Tiểu Kiều đừng có rời khỏi chỗ đó, Lãnh Tri Ngôn lái xe thẳng hướng tiệm bánh. Con bé này thật khiến cô phải ngạc nhiên, chẳng hiểu tìm cách nào thoát khỏi đám vệ sĩ Lãnh Tri Niên bố trí khắp nhà nữa, nếu như bị vị hung thần kia phát hiện ra thì lại ầm ĩ nữa đây. May mà bố mẹ đã được cô tiễn đi du lịch ôn lại kỷ niệm, bằng không chẳng hiểu cái nhà này sẽ loạn tới mức nào.

Từ lúc Shaks đi, cô nàng Tiểu Kiều vẫn rầm rút thút thít, đến lúc sờ mắt thấy vừa sưng vừa trĩu nặng như quả hạch đào thì mới trả tiền rời tiệm, tóc lòa xòa che hết mặt, Nguyễn Tiểu Kiều cầm khăn tay lau qua loa, đúng lúc đó một chiếc Jaguar vàng chói đổ “xịch” ngay trước mặt.

“Lên xe.” Trông cô em buồn bã chán nản, Lãnh Tri Ngôn bắt chợt mềm giọng.

Thấy là chị, Nguyễn Tiểu Kiều mở cửa xe ngồi vào, nhìn con bé mắt hờn mắt vía, ngây ngẩn ngấm cảnh, Lãnh Tri Ngôn đành nuốt lại cả bụng tức. Ồi, cô em gái ngốc nghếch này.

Hai người yên lặng vào nhà, căn phòng đột nhiên sáng choang, Nguyễn Tiểu Kiều chói mắt giơ tay lên che. Giữa ghế sofa, Lãnh Tri Niên trưng vẻ mặt âm u khiến người ta phát hãi.

“Anh... Chính em đưa Tiểu Ngừ ra ngoài.” Lãnh Tri Ngôn nóng nảy, vội vã vợ lấy trách nhiệm.

Cô còn chưa dứt lời, sắc mặt Lãnh Tri Niên càng rần đanh lại, anh đứng dậy bước tới chỗ bọn họ, siết chặt nắm tay khiến gân xanh nổi đầy, cất giọng lạnh lẽo tới độ Lãnh Tri Ngôn lại tưởng bản thân đang ở nam cực: “Lãnh Tri Ngừ, đừng thách thức giới hạn của anh. Em đã 24 tuổi rồi, đừng tùy tiện như trẻ con nữa.”

Đầu óc Nguyễn Tiểu Kiều hiện giờ toàn quần quanh những lời của Shaks ban nãy, thêm nữa vì khóc quá mệt, lúc này cô chỉ mong được thả lưng lên giường, ngủ vui một giấc, nào muốn tranh cãi với anh trai, bởi vậy cô bình tĩnh đáp: “Em biết rồi, một tháng tới em sẽ không ra khỏi nhà nữa đâu.” Cô thực sự cần thời gian để xác định rõ tình cảm trong lòng mình.

Từ trước tới nay lần đầu tiên thấy con bé ngoan ngoãn vâng lời như vậy, Lãnh Tri Niên chợt thấy xúc động, thật muốn hỏi xem hôm nay mặt trời có mọc đúng hướng không nữa. Anh cau mày nhìn đôi mắt sưng mọng của cô, lại trông cô uể oải rã rời thì không khỏi thở dài, sai người đưa cô lên tầng nghỉ ngơi.

Giải quyết xong cô út, bấy giờ Lãnh Tri Niên mới đưa mắt dò hỏi cô hai, Lãnh Tri Ngôn co rúm người, liên tục xoa tay tỏ ý chính cô cũng không biết. Bị anh lườm cho tê dại da đầu, một lúc sau cô mới mở miệng giải thích vì sao tóm được Tiểu Kiều. Sau cùng vẫn bứt rứt chen thêm một câu: “Anh cũng bảo Tiểu Ngừ không phải trẻ con, thế sao còn giam em ấy lại như phạm nhân thế.” Lãnh Tri Niên gườm gườm nhìn cô, Tri Ngôn vội co người rúc vào góc nhà, chỉ hận không thể bốc hơi thoát khỏi đây ngay.

Lãnh Tri Niên ngửa đầu ngắm vầng trăng tròn vành vạnh trên cao, im lặng hồi lâu.

11. Chương 11

Triệu Lục ngỡ ngàng há hốc miệng.

Nếu như bảo phương án đầu tiên của Lãnh thị ngẫu nhiên giống hệt với bọn họ, vậy phương án thứ hai y đúc cái đã bị sếp Khuất bỏ đi sao tự dừng lại chình ỉnh trên màn hình thế này?

Thế quái nào lại trùng hợp vậy, sao mà giống tình tiết phim truyền hình quá đi?

Không chỉ anh ta, toàn bộ người của AIR bây giờ mong nhất là được xông lên kéo giật cái kẻ đại diện cho Lãnh thị, đang đứng trên bục giảng giải từng slide show kia xuống.

Nhóm chuyên gia thương lượng hồi lâu, cuối cùng yêu cầu hai bên đưa ra phương án thứ ba.

Giờ giải lao, nhóm chuyên gia thành phố vừa ra khỏi phòng, Triệu Lục cũng lập tức đẩy ghế đứng lên. Mỹ nữ nổi tiếng nóng tính của Lãnh thị Tiết Diệu Sắc ngồi phía đối diện, ung dung chăm chút cho bộ móng vốn đã được tỉa tốt kỹ càng, chẳng thèm để tâm tới cơn tức sùng sục của đám Triệu Lục. Bầu không khí sặc mùi gươm tuốt vỏ, nổ giương dây, cảnh tượng vô cùng khó coi.

Phỉ Nhiên lắc đầu lôi Triệu Lục ra ngoài, thăm thì đôi câu, thấy anh ta bình tĩnh lại mới rủ anh ta cùng tới phòng nước.

Vừa đổ bột cà phê xuống, trong đầu Phỉ Nhiên vừa móc nối mọi chuyện. Thương trường như chiến trường, việc bị lộ phương án không phải chuyện nhỏ, nhưng cũng không phải chuyện chưa thấy bao giờ, bao chuyện trùng hợp dồn tới, chắc hẳn gián điệp chính là Nguyễn Tiểu Kiều, nhưng cậu ta không thể nào hiểu nổi thái độ của Khuất Dương. Nguyễn Tiểu Kiều rõ ràng đã chạy trốn, song Khuất Dương không những không nói ra sự thật, còn tuyên bố với mọi người rằng cô ấy được cử ra nước ngoài làm hạng mục khác.

Rốt cuộc anh ta định làm gì? Phỉ Nhiên bất thần nhăn mặt nhú mày, vô ý đưa cả cốc cà phê nóng lên miệng, Triệu Lục đang định nhắc, song cốc cà phê bỗng được một đôi tay với bộ móng đỏ chót giữ lại.

“Phỉ Nhiên, thắng thua chưa phân. Sao hả? Đã vội tìm cớ chuồn à?”

Tiết Diệu Sắc châm chọc mỉa mai, Triệu Lục lại bưng bưng cơn tức, toan đáp trả thì bị Phỉ Nhiên cản lại.

“Giám đốc Tiết đùa chác? Thuật ‘Không chiến mà khuất phục người’* nghe thì hay đấy, nhưng có vẻ không thật cho lắm.”

*Là một chiến thuật trong “Bình pháp Tôn Tử”, trong đó một bên dựa trên những nền tảng sức mạnh của mình buộc đối phương phải khiếp sợ và từ bỏ vũ trang về tinh thần. Từ đó phục tùng sự điều khiển của sức mạnh từ bên ngoài, làm cho đối phương phải thay đổi hành vi. Theo Tôn Tử thì trong chiến tranh, biện pháp tốt nhất là không hề sử dụng vũ lực mà lại luôn làm cho quân địch khuất phục mình.

“Trợ lý Phỉ nói đúng lắm. Có điều lịch sử đâu thiếu những chuyện kinh ngạc như vậy... Trong trường hợp hôm nay... Cũng không phải không thể xảy ra.” Cô ta dứt lời liền nhét lại cốc cà phê vào tay Phỉ Nhiên, Triệu Lục thấy thái độ của cô ta có vẻ hơi hờn dỗi. “Tôi rất mong chờ phương án thứ ba của AIR đấy. Chỗ này chật chội, không làm phiền hai vị nữa, tôi đi trước.” Tiết Diệu Sắc dứt lời rồi cầm cốc nước của mình ung dung ra ngoài.

Triệu Lục quyết định chẳng thèm tranh cãi với cô ả này nữa, khó khăn lắm mới ổn định lại tâm trạng, vậy mà vừa quay lại liền thấy Phỉ Nhiên đang cúi đầu, mỉm cười ngấm ngầm chiếc cốc trong tay. Anh ta nổi hết da gà, không thèm đoái hoài tới Phỉ Nhiên, tất tả rời đi trước.

Phỉ Nhiên quay về phòng họp, trông thấy Shaks thì vô cùng ngạc nhiên.

Shaks hơi nghiêng người cười với cậu ta, rồi ghé đầu thảo luận tiếp với Tiết Diệu Sắc. Tiết Diệu Sắc liên tục lật giở tập tài liệu trong tay, Shaks ra chiều chỉ trở, rồi cầm lên một tờ giấy, lại nói dăm ba câu, khiến Tiết Diệu Sắc cực kỳ yên tâm, nhìn Shaks với ánh mắt như nhìn thấy chúa cứu thế.

Phỉ Nhiên nhớ tới lời Khuất Dương dặn trước đó: “Nếu như tôi không tới kịp, vậy phương án cuối cùng giao cho cậu trình bày, cậu vốn hiểu rõ mọi ý tưởng và định hướng của tôi, tôi tin cậu và Triệu Lục sẽ giành

được dự án này.” Xem tình hình hiện tại, Khuất Dương chắc hẳn sẽ không xuất hiện, còn Shaks ắt là đích thân lên đài. Phỉ Nhiên thầm thở dài, ánh mắt lơ đãng lướt qua, hai người họ... Có vẻ thân mật quá nhỉ!

Lúc Khuất Dương về AIR, toàn thể công ty ngập tràn không khí ăn mừng. Anh nghe tin phong thanh thì chưa tin lắm, hiện giờ thấy vậy rất cuộc nhẹ nhõm hẳn đi.

Một người đứng giữa vòng tròn, khoa chân múa tay nói: “Mọi người không biết đâu, lúc đó trợ lý Phỉ oai phong khôn tả! Ngay cả Shaks đích thân xuất trận cũng chẳng nhằm nhò gì...”

Khuất Dương nhoen cười mặc cho bọn họ đồn thổi. Đi vòng quanh công ty mới tìm thấy Phỉ Nhiên đang đứng ở hành lang.

Hai chàng trai cao lớn sóng vai trước cửa kính, yên lặng như một bức tranh. Trầm ngâm hồi lâu, Khuất Dương tươi cười trêu chọc cậu ta: “Nghe nói hôm nay trợ lý Phỉ giỏi giang lắm, ngay cả Shaks đích thân thuyết giảng cũng không bằng? Mà nghe nói, đại diện của Lãnh thị lại là Tiết Diệu Sắc?”

Phỉ Nhiên phì cười, quay qua đâm mạnh vào bả vai Khuất Dương.

“Phỉ Nhiên, cảm ơn cậu.”

Giọng nói trịnh trọng của anh làm Phỉ Nhiên cảm động, cậu toe toét bảo: “Khách sáo quá.”

Theo dự báo thời tiết của thành phố S, mây đen rợp trời như vậy, hẳn sắp mưa to.

Lãnh Tri Ngôn biết tin liền nổi trận lôi đình, trút hết vào đám nhân viên dưới quyền, khiến ai nấy đều co đầu rụt cổ, Shaks lên tiếng khuyên nhủ, nhưng Lãnh Tri Ngôn hiện giờ vô cùng tức tối, ai cũng không tha.

Cô chìa mũi dùi vào Shaks: “Lãnh Tri Niên đã đưa bản phương án của AIR để anh sửa lại, sao cuối cùng vẫn thua hử. Lẽ nào anh không bằng Khuất Dương sao?”

“Em nói gì? Phương án Lãnh Tri Niên đưa vốn là của AIR ư?”

Nhất thời lỡ miệng, Lãnh Tri Ngôn bất chợt giật thót. Sợ nói rõ chuyện ra lại dây dưa tới Nguyễn Tiểu Kiều, cô đành im bặt, không thừa nhận cũng không giải thích.

Kiến trúc sư sợ nhất bị đạo tác phẩm, trong mỗi bản vẽ của Shaks đều có ký hiệu riêng, bản sửa phương án lần này cũng thế. Thật không ngờ người khiến anh lâm vào tình huống đó lại người anh một lòng yêu thương, thậm chí chuyện xảy ra rồi cô cũng không muốn giải thích rõ nguồn cơn cho anh. Anh tự nguyện theo cô, dâng cả tấm chân tình cho cô, thế nhưng cô đâu thèm đoái hoài, để mặc nó lặn lóc dưới đất, chẳng buồn gờ tay nhặt lấy. Cô chỉ giữ thế trầm mặc, ngậm mặ nhận...

“Anh vốn tưởng em cũng có chút tình cảm với anh, thế nên dù miệng luôn chê phiền nhiễu nhưng vẫn luôn để anh ở bên cạnh em, nào ngờ hóa ra anh chỉ là thứ công cụ để Lãnh thị đối phó với AIR. Anh thật không hiểu, cô gái luôn tươi cười mơ mộng ở Pháp năm ấy rốt cuộc biến đi đâu mất rồi.” Anh ta hít sâu, mắt đỏ vằn lên: “Chắc hẳn bây giờ em không cần tới anh nữa nhỉ. Xin lỗi vì không thể giúp em chiến thắng.” Shaks run giọng, đoạn quay đầu bước thẳng ra ngoài.

Lãnh Tri Ngôn cắn chặt môi dôi theo bóng lưng anh, tiếng bước chân ngày một xa dần, chẳng còn vang vọng.

Tiết Diệu Sắc thở dài, gờ tay ra hiệu cho đám nhân viên lui ra ngoài, rồi rút tờ giấy ăn đưa cho cô: “Người đi rồi mới khóc, phỏng có ích gì? Thế diện quan trọng thế sao?”

Lãnh Tri Ngôn lau nước mắt mũi, lúc lâu sâu cất giọng nghèn nghẹn: “Mặc kệ tôi.” Nói rồi bực bội giật lấy hộp giấy ăn trong tay Tiết Diệu Sắc, lao thẳng vào phòng vệ sinh.

Cô còn phải tới báo cáo lại với Lãnh Tri Niên, con bé ở nhà chẳng biết làm sao, cứ luôn mồm gào thét đòi ra ngoài, bố mẹ thấy vậy lại suốt ngày bắm lấy cô hỏi han, Lãnh Tri Niên mặc kệ, cô bị kẹp ở giữa khó xử vô vàn, ở công ty lại có một đồng việc to nhỏ cần cô xử lý, làm gì còn thời gian để đuổi theo người ta.

Chỉnh trang tươm tất, Lãnh Tri Ngôn lại đeo vẻ mặt lạnh lùng cố hữu, gõ cửa.

“Anh, em đây.”

“Vào đi.”

Cô đóng chặt cửa, do dự không biết nên nói thế nào để vị hung thần này đỡ nổi nóng. Lãnh Tri Niên từ tốn viết xong chữ cuối cùng, mở lời trước: “Dự án thế nào?”

Lãnh Tri Ngôn phỏng đoán ngữ khí anh, không dám trả lời tùy tiện, đành chọn cách lắc đầu trong im lặng.

“Bởi thế mà giận cá chém thớt sang Shaks à?” Lãnh Tri Niên gõ tay lên bàn, lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tài liệu do Tiểu Ngữ trộm lấy, USB lại do anh tự tay đưa Shaks, em biết rõ, sao không giải thích rõ cho cậu ta? Em cũng là em gái anh, anh thương Tiểu Ngữ bao nhiêu thì cũng thương em bấy nhiêu. Từ nhỏ tới giờ em luôn ngoan ngoãn vâng lời, ít khi làm phiền tới anh, nhưng anh không muốn bởi vậy mà em luôn đặt ra gánh nặng cho mình, hễ gặp chuyện lại trốn tránh.”

Lãnh Tri Ngôn kinh ngạc, như thể không tin vào tai mình. Cô cứ ngỡ Lãnh Tri Niên sẽ vì chuyện dự án mà trách mắng cô, nào ngờ anh không những không giận, trái lại còn quan tâm tới cảm nhận của cô. Cô khó mà tin nổi, đành tự thú: “Anh à, lần này Lãnh thị đấu thầu thua rồi.”

“Anh biết.”

“Anh không giận à?”

Lãnh Tri Niên bật cười.

“Anh chỉ giận em luôn coi anh là sếp trên, mà quên mất anh cũng là anh trai ruột của em. Thua lần này thì vẫn còn những dự án khác, nhưng người đã đi mất thì em bảo anh biết tìm đâu cho em một kiến trúc sư ngóc ngách như cậu ấy bây giờ?”

Chưa bao giờ ông anh trai vốn lạnh lùng nghiêm khắc lại khiến cô cảm động tới luống cuống như hôm nay.

Dân cư thành phố S dạo gần đây không hay bàn chuyện vật giá leo thang, mà thay vào đó lại say sưa nói về bản thiết kế của chàng “rùa vàng” Hoa kiều - Tổng Giám đốc Khuất Dương của công ty AIR, đã được tập đoàn nhà đất lâu đời Lãnh thị chọn làm bản vẽ chính thức cho công trình tòa thị chính kiêm kiến trúc tiêu biểu của thành phố S vừa mới động thổ xây dựng gần đây!

Đối với Triệu Lục, kết quả này chấn động như thể sấm đánh giữa trời quang, làm bao nhiêu chuyện, chẳng phải đều bởi thắng làm vua mà thua thì làm giặc ư? Sao... dự án còn chưa hoàn thành đã xảy ra biến chuyển lớn tới vậy! Triệu Lục ôm tim, lảng tránh những người dự tiệc, lén bỏ thêm vài đóa hoa cúc vào cốc trà của mình.

Khéo léo thoát khỏi nhóm chuyên gia, Lãnh Tri Niên đưa mắt nhìn khắp đại sảnh, cầm ly rượu ra sân thượng, quả nhiên thấy Khuất Dương, cậu ta không uống được nhiều rượu, chỉ có thể trốn ở đây. Nhớ tới con bé ương bướng ở nhà, Lãnh Tri Niên nẩy lên ý xấu.

“Tổng Giám đốc Khuất hào hứng lắm nhỉ.”

Thấy Lãnh Tri Niên bước tới, Khuất Dương thở ra một hơi. “Sợ bị chuốc rượu nên phải chuồn ra đây.”

Lãnh Tri Niên bắt chước anh, đặt tay lên lan can, cất giọng hỏi nghi vấn từ lâu: “Cậu nhận ra thân phận của Tiểu Ngữ từ khi nào?”

“Lúc Lãnh Tri Ngôn tới tìm cô ấy, tôi lo lắng nên sai người đi theo.”

“Cậu cũng nhẩn nại thật.”

“Dù sao đã tặng lễ vật rồi, đành chịu thôi.”

Trông anh cười khổ nhưng lại toát vẻ ngọt ngào vô ngần. Biết làm thế nào được, anh không thể hận cô.

“Nhóm chuyên gia ca ngợi cậu lắm đấy, họ bảo e rằng tìm khắp cả nước cũng chẳng đâu có được tòa thị chính độc đáo như của thành phố S. Cậu nên vào tiếp họ đi.”

Khuất Dương than thở, đành trở vào đại sảnh. Lãnh Tri Niên cười gian tà, móc điện thoại ra nhắn tin, rồi nhanh chóng quay vào theo.

Khuất Dương được Phỉ Nhiên dìu ra khỏi đại sảnh. Xe lăn bánh rồi anh mới nhẹ nhàng mở mắt, Phỉ Nhiên nhìn gương chiếu hậu, thấy anh đang day huyệt Thái Dương thì mới biết ban nãy sắp giả vờ say. Cậu ta lập tức ra chiều thán phục: “Không ngờ sắp diễn giỏi thế.”

Khuất Dương cúi kính: “Cũng tại Lãnh Tri Niên cố tình chuốc rượu nữa.”

“Anh vợ sắp ác thật đấy, nhận sinh lễ to thế rồi mà còn chơi khó sắp. Ồi chao, thư ký Nguyễn mà biết thì đau lòng lắm thay.”

Khuất Dương giả lơ, biết cậu ta quen thói bóng gió đằng dò la chuyện, anh bèn dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ. Phỉ Nhiên thấy sắp mãi chẳng đáp lời, đành tập trung lái xe.

Không cần Phỉ Nhiên giúp, Khuất Dương tự mình đi thang máy lên tầng. Khó khăn lắm mới tra được chìa vào ổ, bất ngờ một bóng người lao ra ôm chặt lấy anh từ sau lưng, Khuất Dương sững người, cúi xuống nhìn, nhận ra hương vị quen thuộc của cô.

Nguyễn Tiểu Kiều bị nhốt trong nhà thêm một tuần, cô hoàn toàn không hay biết rằng anh trai mình đã đóng gói đem bán cô từ lâu. Tối nay nhân lúc sơ hở cô bèn trốn ra, chạy thẳng tới nhà Khuất Dương, nhưng vì không có chìa khóa nên đành bó gối ngồi chờ trước cửa, nào biết Khuất Dương lại về muộn như thế. Lòng đầy tủi thân xen lẫn hối hận, Nguyễn Tiểu Kiều chỉ biết ôm chặt lấy anh.

Khuất Dương định thần lại, từ tốn tách cô ra khỏi người mình. Nguyễn Tiểu Kiều ngáy ngẩn một lát mới phát hiện ra, lại vội ôm chặt lấy anh, vừa khóc vừa kể lể.

Khuất Dương chẳng biết làm sao, đành để mặc cô ôm chặt cứng. “Đừng khóc nữa.” Anh uống rượu nên giọng nói hơi toát vẻ lạ lùng.

“Anh đừng như vậy, em biết lỗi rồi mà.” Nguyễn Tiểu Kiều tưởng anh vẫn lạnh lùng thì càng thêm phần hốt hoảng, tay chân run lấy bầy.

Nhận ra cô đang sợ hãi, Khuất Dương bèn dang tay ôm ngược lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Cô bé ngốc.”

“Ngoài Nguyễn Tiểu Kiều ra, em còn một cái tên khác, là Lãnh Tri Ngũ, em gái ruột của Lãnh Tri Niên và Lãnh Tri Ngôn.”

“Anh biết.”

“Em vào công ty vốn để ăn trộm phương án thiết kế.”

“Anh biết.”

“Hôm đó không phải sinh nhật em.”

“Anh biết.”

“Em giả ốm lừa anh.”

“Anh biết.”

“Em bị anh cả giam lại trong nhà.”

“Anh biết.”

“Ngày nào em cũng nhớ anh.”

“Anh biết.”

“Em yêu anh.”

Khuất Dương siết chặt cô vào lòng như thể coi cô là cả thế giới, anh dịu dàng vỗ về, nhỏ giọng dỗ dành, nhoen cười tươi tắn, cất giọng khàn đặc: “Anh biết, anh đều biết hết.”

Tốt rồi, cô cũng yêu anh, cô đã về bên anh. Thế sự vô thường, chỉ mong được cầm tay nhau đi hết đường đời. Tiểu Kiều của anh, hãy yên tâm ở bên anh.

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-tin>